

Bús Maya

MARIE ÉS VICTORIA

sorsok és életek

– KEZDETEK –

 Publio

Bús Maya

MARIE ÉS VICTORIA

-

SORSOK ÉS ÉLETEK

– *kezdetek* –

 Publio

Copyright © Bús Maya, 2026
Minden jog fenntartva!

Kiadta a Publio Kiadó Kft. ,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
[publio. hu](http://publio.hu)

ISBN: 978-615-103-562-7
Szöveg © Bús Maya, 2026

1. fejezet

1871. nyara, Bad Ischl, Salzburg tartomány

A két ló vontatta kocsi elhagyta az Ischl előtti utolsó falucskát is. Most már csak valóban néhány perc, és megérkeznek. A kocsiban két nő utazott: egy idősebb, szigorú arcú, angol nő, és egy fiatalabb. Maria bárónő, éppen a felnőtt-kor küszöbén járt, azon a nyáron. Ruhájuk poros volt, elcsigázottak és elgyötörtek voltak a reggel óta csak néhány perces szünetekkel tördelt úton. Garatshausentől, mely Bajorországban a starnbergi tó partján volt, Bad Ischlig több mint fél napig tartott az út, ez idő tájt a nap lassan alábukott a horizonton.

A kocsiban utazó két nő: mindkettő hölgy volt, a szó legnemesebb értelmében, bár az idősebb nem született aranybölcsőben. Korát egész pontosan nem lehetett megállapítani, védenca sem tudta. Barna hajában már fellelhető volt néhány ősz hajsza. Szótlanul figyelte védencét, és belül a félelem marcangolta őt. Ösztönei rosszat súgtak. Szigorú arc kifejezése kérlelhetetlenné tette, de ez csak a látszat volt. Szíve aranyból volt: imádta a családot ahol szolgált, védencét pedig egyenesen leányaként szerette, noha neki nem született gyermeke, sőt lányságát áldozta fel a munka oltárán. Előbb testvérét nevelte fel és anyáskodott felette, miután pedig Amanda férjhez ment, elszegődött Münchenbe, a bajor hercegi család szolgálatába. Ez idő alatt mindössze egyszer történt meg, hogy hosszabb időre visszautazott Angliába: három éve, mikor húga meghalt. Egy újszülöttet hagyott hátra. Victoriát gyámja magához vette és Franciaországba vitte, ahol megtalálta azt az iskolát ahová Európában egyedüli módon csecsemőket is felvesznek. Hónapokig keresett egy olyan intézményt, ami olyan szigorú, mint egy börtön, ahova nem lehet bemenni, és ahonnan nem lehet kijutni. A szíve szakadt meg, amikor otthagyta a gyermeket, de nem látott más megoldást. Victoria a reimsi katolikus kolostoriskolában a bekerülése

napjától kezdve úgy élt, mintha árva lenne; pedig csupán az anyja nem élt. Gyámja szeme előtt viszont egyetlen cél lebegett: a gyermeket elhozni az apja mellől, megmenteni a Harvey-birtokról.

Mary-Jane jó családból származott. Szülei – amennyire emlékszik rájuk – szerették egymást. Apja politikus volt, a londoni Alsóházban, anyjára úgy emlékezett, mint valami Tündérkirálynőre. Tizenkét éves volt, amikor anyját elvesztette, és még nem érte meg a tizenhatot, amikor apja is visszaadta lelkét az úrnak. Testvérei közül csak a több mint tíz évvel fiatalabb húga érte meg a felnőttkort. Ketten voltak egymásnak, Mary-Jane mindenét odaadta azért, hogy Amandát felnevelje. Amikor a lány bejelentette, hogy hozzámegy a nem túl jó hírű Jacob Harveyhez, egy világ dőlt össze benne. Próbálta lebeszélni szép szóval, tiltással, de semmi sem használt. Úgy vélte, húga nagy hibát követ el, ha hozzámegy ahhoz az emberhez. Mary-Jane számára teljesen mellékes volt, hogy Amanda szerette-e a férfit. Szerelem? Ugyan már! Ő lemondott a szerelemről sokkal nemesebb célokért, és nem tűrte, hogy Amanda ellenkezzen vele! Vele, aki lényegében anyja helyett anyja volt... Szíve mélyén soha nem bocsátotta meg húga e lépését, és nem értette meg, hogyan lehet beleszeretni egy olyan emberbe, akiről egész London tudta, hogy a nő nem jelent neki mást csak szórakozást. Bár nem tűrte az ellentmondást, nem tudta megakadályozni sem a házasságot, mert Amanda azzal fenyegetőzött, hogy megöli magát – és amilyen heves természete volt valószínűleg meg is tette volna. Mary-Jane mindent elmondott, amit Jacob Harveyről tudott, de Amandát nem lehetett eltántorítani. A húga úgy érezte, hogy vele nem történhet meg az a sok szörnyűség, amit nővére oly jól vázolt.

– Amanda! Már nincsen a kezemben semmi, amivel jobb belátásra bírnlak. Az esküvőd előestéje van, és csak remélni tudom, hogy jó döntést hoztál, mert már nincsen visszaút.

– Jacob szeret engem, és én is szeretem őt. Jobb, ha ezt elfogadod. Felneveltél, elvégezted a dolgodat; most már nyugodtan rábízhatok Jacobra.

Amanda majdnem sírt, mikor ezt mondta, és akkor Mary-Jane tudta, hagyni kell őt. Odament hozzá, és megsimogatta hosszú szőke haját. Amanda talán egy fejjel alacsonyabb volt nővérénél, és ahogy

akkor felnézett rá, könnyes zöld szemével, nem volt ereje a további vitához.

– Jól van Amy, menj hozzá, ha ennyire szereted. Isten adjon hozzá tartós boldogságot.

Mindez tizenhárom évvel ez előtt történt, az esküvőt fényes szertartás keretében tartották a londoni Szent Pál Székesegyházban. Amanda tizenkilenc éves volt, a vőlegény tíz évvel idősebb. Jacob Harvey – a feleségével ellenben – igazi nemesi családból származott, Etonban tanult, egyetemre Cambridge-be járt, és jogi pályára lépett. A század közepén már London legkeresettebb ügyvédje lett, amilyen ügyet elvállalt, legyen az gyilkosság vagy rablás, megnyerte. Gazdag ember lett, sorra vásárolta az ingatlanokat Londonban és a városon túl, bejáratos lett a legfelső körökbe is. Ügyvédi irodát nyitott ahol egy idő után már csak az általa felvett ügyvédbojtárok dolgoztak, ő maga csak a fontos ügyeket, vagy a gazdag ügyfelek ügyeit vállalta el. Egymás után hódította meg a női szíveket, egyik kalandja a másikat követte, mígnem botrányba keveredett; egy fiatal lány, aki a gyanú szerint megölte a férjét, teherbe esett. A védelmet természetesen elvették tőle, a lányt pedig elítélték, és csak az állapotára való tekintettel nem végezték ki. A gyereket megszülte, és mivel Jacob Harvey nem jelentkezett apának, árvaházba került. Az anyját nem sokkal a szülés után felakasztották.

Soha nem derült ki, hogy valójában mi is igaz ebből, de az angolok szájukra vették a fiatal ügyvédet. Egyre kevesebb lett a munkája, ezzel együtt a pénze is; nem volt más választása, mint felhagyni az addigi életével, elküldeni az ügyvédbojtárokat, végül bezárni az irodát. Hazaköltözött Hollowayba, a Londontól négy mérföldre eső kisvárosba, és a családi vagyonból kezdett élni. Itt ugyan nyitott egy új irodát, de már közel sem volt annyi ügye, mint a fővárosban. Leginkább a családi megtakarításából élt eleinte egyedül, majd később feleséget hozott a házhoz. Egy évvel később gyermeksírás hallatszott az ódon falak mögül: Harvey-nak fia született, de néhány órával később egyszerre veszítette el mind a feleségét, mind a csecsemőt. Jacob megállíthatatlanul csúszott a lejtőn lefelé: inni kezdett, az estéit londoni klubokban töltötte, rossz hírű, félvilági

nőkkel és alvilági alakokkal. Már szinte senki sem ismerte fel az egykor híres ügyvédet.

1857-ben aztán Jacob megismerte Amandát. Hogy hol találkoztak, a nő soha senkinek nem árulta el. Egymásba szerettek, Jacobnak azonban már olyan kétes híre volt, hogy Amandán kívül senki sem hitt neki. A fiatal lány csodálta a férfit, és gondolkodás nélkül mondott igent a lánykérésre. Egy évvel később összeházasodtak, Amanda pedig a lányszobából egyszeriben egy nagyobbacska birtok úrnője lett.

Mary-Jane idővel belátta, hogy úgy tűnt megváltozott a férfi, és harmonikus, jó házasságban élnek, de lelke mélyén sose hitte el, bár igaz, Jacob ígéretéhez híven valóban megváltozott: nyugodtabb életet élt, nem ivott, és nem járt egyetlen klubba sem. Egy nő létezett neki: Amanda. Boldogságukat csak a gyermekáldás elmaradása árnyékolta be. Hosszú éveken keresztül várták, hogy szerelmük gyümölcse megérkezzen, de Amanda bármennyire is szeretett volna, nem esett teherbe. A házasság napról napra, hónapról hónapra romlott meg. Szótlanul tette a dolgát, vezette a háztartást, de férjével már alig keresztezték útjaik egymást. Kifelé azonban mindenki úgy tudta, úgy látta, hogy minden a legnagyobb rendben van. Ebben a nehéz időben kiderült: viselős. 1868-ban tíz évvel azután, hogy férjhez ment, megszületett a várva várt gyermek Victoria, kinek életéért Amanda a sajátját adta. Mary-Jane egy percet sem időzött tovább a bajor fővárosban, haladéktalanul Hollowayba utazott.

Fél évet töltött Angliában, de nem tudta elérni, hogy Amandát a családi sírboltban helyezték nyugalomra; Jacob ragaszkodott hozzá, hogy ott a birtokon, a kastély parkjában temessék el. A szerelem a férfi részéről soha nem múlt el, noha tudta, hogy Amy szíve már másé volt. Tudta, hogy a kislány azé a másik férfié, de ígéretet tett Amandának, hogy megőrzi a titkot. Legfőképpen a nővére előtt.

Jacob láttán Mary-Jane mindannyiszor megrémült. Lefogyott, és szinte egy szempillantás alatt őszült meg. Jacob látványosan megöregedett, szinte egyik napról a másikra kihunyt belőle az életenergia. Fiatalember volt még, de a szerelem tüze Amanda halálával kihunyt belőle, hatalmas fekete szemei már csak boldogtalanságot sugároztak. Mintha mindez csak egy rossz álom

volna. Nem akarta elhinni, hogy Amanda nincsen többé. Sokszor órákig állt az ablaknál, ébren álmodva várta, hogy felesége visszatérjen.

Mary-Jane és Victoria tavasszal hagyták el a hollowayi birtokot, mely addigra egy szellemteleppé változott. Doveren át Párizsba onnan Reimsbe utaztak vonattal. Fáradtan, elcsigázottan érkeztek a francia kisvárosba, az asszony örült, hogy végre ismét saját lábán állhat, nem a gőzös viszi előre.

A pályaudvaron fiákert fogott, amivel az iskolához hajtatott.

Az intézetvezető apáca jött eléjük, mikor a beléptek az ódon épületbe. Tavasz volt, és amikor Angliából elindultak, esős, viharos volt az időjárás, ezért no és a hosszú út miatt jól bebugyolálta a kislányt, aki most éppen éberén szemlélte a körülötte lévő világot. Mary-Jane leporolta ruháját, és üdvözölték egymást az Anyával. Az apáca fekete ruhájában idősebbnek tűnt a valódi koránál. Arca bájos, de komor. Mary-Jane szerint, ha világi életet élne, bizonyosan sok kérő kereste volna a kegyeit. Az egyenruha azonban szigorúvá tette: sehol egy mosoly, sehol egy kedves szó, amitől az ideérkező esetleg kényelmesebben érezhetné magát. Az apácafátyol alól csak a frufruja látszott ki, ebből Mary-Jane tudta, hogy a nő szőke. Másodmagával jött a kolostoriskola elé, egy kedves, bájos arcú fiatal lány kísérte őt. Victoriát átadták a novíciának, aki mostantól hatéves koráig nevelni fogja. Emma nővér Mary-Jane megérzése szerint Amyvel lehetett egyidős. Kedves volt és mindig mosolygott, mellyel sokszor kivívta rosszallását az intézetvezetőnek, megváltozni azonban nem akart. Nem értette, hogy attól, mert valaki Jézusnak adja az életét, miért kellene komornak és rosszkedvűnek lenni. Ő igenis vidám maradt! Hiszen nincsen abban semmi szomorú, hogy apácának áll!

Mére Isabelle megmutatta Mary-Jane-nek az épületet miközben az irodája felé tartottak. Elmondott neki mindent, amit fontosnak vélt: beszélt neki a szokásokról, amire az asszony nem is igazán figyelt oda. Egyre Victoria körül jártak a gondolatai, rettenetesen utálta magát amiatt, hogy itt kell hagynia, de tudta csak így óvhatja meg attól, hogy Jacob Harvey mellett esetleg elzülljön. Isabelle főnövér megmutatta neki az épületet, elmondta, hogyan nevelik a gyermekeket, és mit várnak el a növendékektől.

Tantermek, hálótermek, közös étkező, könyvtárszoba valamint pici gyerekeknek való játszóterem és gondozó mellett mentek el, mire megérkeztek az irodához: ez sem volt jobban felszerelt, vagy akár puritánabb, mint az összes többi, amit látott. Fehér falain néhány idézet lógott farámában, európai írók, költők tollából, és észrevett, egy fiatal lány arcképet is. Kíváncsi lett volna, hogy vajon ki az, de végül nem kérdezte meg. A Mére asztalával szemben pedig Szűz Mária nézett rájuk, és a kép alatt, a falhoz támasztva egy térdeplő.

Mary-Jane alig egy órát töltött a vezető apáca szobájában, kifizette az első évre való költséget, majd arra hivatkozva, hogy indul a vonata, felállt és távozott. Úgy érezte mindent megtett annak érdekében, hogy unokahúga jó kezekben legyen. Akkor is, ha Amanda nem értene vele egyet. Ebben az egyben ugyanis biztos volt, és ha talált volna bármilyen más megoldást, azt választotta volna.

– Hamarosan megérkezünk... – szólalt meg végre Mary-Jane. – Már elhagytuk az utolsó falut is Ischl előtt.

– Úgy másfél órával ezelőtt is ezt mondtad! – förmedt rá a vele utazó leány.

Mária bárónő, Lajos bajor herceg tizenhárom éves lánya, és az osztrák császárné unokahúga, három hete készült az utazásra, és amilyen nagy örömmel várta még az elején, ahogyan közeledett az utazás időpontja annál inkább, és annál jobban rémült meg. Anyja ugyanis, az egykori müncheni színésznő Henriette Mendel, arra kérte használja ki ezt a remek lehetőséget. Végére is a trónörökös unokahúga!

– Anya! Nem is ismerem... – mondta ezt akkor a kislány anyjának. Illetlen hangnemet ütött meg az anyjával szemben, amit tudott jól, de vele – ritkán – meg merte tenni.

– Majd megismered. A Habsburgok mindig az unokatestvéreiket veszik feleségül... éppen ezért nagyon nagy esélyed van arra, hogy egy nap császárné lehess! De csak akkor, ha jól végzed a dolgod. Mit gondolsz miért hívott meg Erzsébet császárné az udvarba?

– Nem tudom Anya... – válaszolt a kislány bizonytalanul és hatalmas barna szemeivel ránézett az anyjára.

– Ne légy bolond! Nem azért, mert még egy gyermeket akar nevelni. Tervei vannak veled, ez bizonyos. És mi más tervei lehetnének, ha nem

azok, hogy egy napon a fia felesége légy?!

Maria-Luisa, bár minden alkalommal végig hallgatta anyját, éppen elege volt már abból, hogy tizenhárom éves létére máris férjhez akarják adni. Az ausztriai utat sem akarta, Münchenben, nyáron pedig Augsburgban és Garatshausenben akart lenni, játszani, keveset tanulni... Apja és nagyapja vérét örökölte, irtózott mindentől, ami kötelező. Az udvarban pedig minden kötelező volt. Az apja sokat mesélt neki arról még régebben, hogy a húga, mikor Bécsbe került milyen hamar kiábrándult kötelességtudó és -szerető férjéből, aki mindig mindent percre pontosan csinált, és mennyire nem akart és nem tudott beilleszkedni egy önfeledt és boldog gyermekkor után ebbe a rideg és parancsokkal teli udvari életbe. Ezek jutottak most eszébe, és megrémült még a gondolattól is, hogy neki is mindent meg fognak szabni... de anyja így kívánta, és a császárné meghívása óriási kegy, nem lehetett visszautasítani. Csak abban reménykedhetik, hogy azért mégis talál egy szövetségest, akivel játszhat, és elkövethetik a csínytevéseiket, ugyanúgy, mint Münchenben. Egy gond adódott csupán, hogy amennyire tudta, korban legközelebb hozzá csak a trónörökös állt, aki azonban – legalábbis az elmondások alapján – egyáltalán nem volt a kedvére való...

– Most azonban komolyan is gondolom. Rögtön beérkezünk a kastélyhoz – gondolataiból Mary-Jane hozta vissza a valóságba. Mary-Jane, bár idősebb volt, mint az édesanyja, Maria-Luisa anyjaként szerette őt. Imádta a meséit Angliáról, melyek olyan nagyon távolinak tűntek, az unokahúgáról, akinek bár az apja él, valami furcsa oknál fogva Franciaországban nevelkedik. Nem igazán értette az okát, de nem kérdezősködött. A sok elmesélt történetből Victoria ugyanúgy az élete részévé vált, mintha velük élt volna.

– Kik lesznek ott? – érdeklődött a kislány. Az elmúlt órák alatt, mióta utaztak már többször feltette ezt a kérdést, de választ még nem kapott.

Maria bárónő egy gyermeklány volt, azonban már látszottak szépségének első jelei. Ő ennek még nem volt tudatában, de nevelőnője szerint ez nem is baj. Egy tizenhárom éves kislánynak még ne a szépsége legyen a legfontosabb. Tanuljon, játsszon, élvezze, hogy gyermek, ameddig lehet. Hátközépig érő barna haja, kibontva

volt, és néhány göndör fürt itt-ott előre hullott, ahogyan helyét kereste a kocsiban. Kockás utazóruhája már poros volt, ami nem is csoda, hiszen reggel óta viselte, és mostanra már jócskán benne jártak a délutánban. Mary-Jane odaadta védencének a kalapját, mely nélkül akkoriban nő nem léphetett ki az utcára, és a kesztyűjét, mely ugyanúgy az öltözék tartozéka volt.

– Zsebkendő van Önnél?

– A táskámban. Nem válaszoltál Mary-Jane!

– Mert én sem tudom, kik lesznek ott. A szűk család – gondolom. Őfelségéék, a gyerekeik és az udvari személyzet. Ne aggódjon, ők is csak emberek.

– De milyen emberek? – kérdezte aggodalmas hangon.

– Kedvesek, aranyosak. A trónörökös fensége magával egykorú és...

– Hagyd abba! Egy szót sem akarok a trónörökös Őfelségéről hallani! – a kislány szeme villámokat szórt, ahogyan ráripakodott a nevelőnőjére. Mary-Jane nem értette mi baja lett hirtelen a kis bárónőnek, de elhallgatott, ahogyan kérte. Megszokta már e heves kedélyváltozásokat a hercegi udvarban. Nem tudott arról, hogy a Nagyságos Asszony, az úrnője, szegény gyermeket már teljesen összezavarta ama képtelen ötletével, hogy a császárné Őfelsége miatt is hívta meg az udvarba; azonban megállapította, hogy Mária még mérgesen is csodaszép.

Kis idő múltán a gyermek mérge teljesen elszállt, ismét Mary-Janehez fordult.

– Más is lesz ott a trónörökös Őfelségén kívül? Úgy értem játszópajtás.

– Igen. Úgy tudom, hogy a fenségnek van egy nővére. Bár nem tudom, ő mennyire akar majd játszani Önnel, úgy hallottam meglehetősen komoly. És van még egy húga is, de ő alig pár éves csak... – Mária fintorgott, megvonta a vállát, és egy elegáns mozdulattal elfordította tekintetét Mary-Jane-ről, kinézett az ablakon. Abban a pillanatban szeme elé tárult az ischli nyári kastély.

Megérkeztek.

A Seeauerhof, Bad Ischlben a császári család egyik nyári rezidenciája volt. Szerettek itt lenni, mert kötetlenebbül élhettek, mint Bécsben. Olyan volt itt, mint Gödöllőn, vagy a császárné

szüleinél Possenhofenben. Kora nyártól késő őszig, de ha az idő megengedte akár november közepe–végéig is itt időzött a császár a családjával. Ferenc József Ischlben nem császár volt, hanem apa is. Sőt! Elsősorban apa volt. Itt végre sokkal többet foglalkozott gyermekeivel, feleségével, és kedvesebb volt általában mindenkivel. No persze a munkát itt sem hanyagolta el, csak kevesebbet dolgozott, az estéit pedig minden esetben családja körében töltötte. Azt szerette a legjobban, ha felesége is ott volt, sajnos azonban erre nagyon ritkán volt alkalma. 1871-re már kellőképpen elhidegültek egymástól, Erzsébet szívesebben járta a maga útját, néha – mint valami szellem – feltűnt az udvarban a férjével és a gyerekeivel töltött néhány napot, majd, mint aki ott sem volt, köszönés nélkül újra elment. Valahova. Ez a nyár azonban kivételes volt: Erzsébet ígéretet tett a császárnak, hogy vele tölti az egész nyarat Ischlben, és ősszel együtt megy vele Budára, és csak később, a téli hónapokra utazik délre. Bár megígérte, és tartotta magát az ígéretéhez, Erzsébet már régen megbánta, hogy ennyire meggondolatlan volt! Még csak nyár eleje volt, de már úgy érezte, mint akit kalitkába zártak. Szabadult volna, ment volna Madeirára, Franciaországba, Magyarországra, bárhova csak innen el! Anyósa, az udvartartás, a férje – mind olyan béklyók voltak, amik láthatatlanul kötötték gúzsba.

A Seeauerhof egyemeletes, császársárga épület volt, főhomlokzatával az út felé nézett. Ablakai zöld keretesek, zöld zsalugáteresek voltak, valamint két hatalmas balkon is tartozott még az első emelethez. A középben kiemelkedő főhomlokzat mögött a villa bálterme húzódott meg, hátrébb, a lakosztályok között pedig a császári család lakosztályai, az udvarhölgyek szobái, vendégszobák, és további kiszolgálóhelyiségek. Hatalmas épület volt, Maria-Luisa ekkora kastélyt eddig életében csak egyszer látott, amikor szüleivel a bajor királynál vendégeskedtek néhány napot.

Az ő müncheni, vagy garatshauseni házuk sokkalta kisebb volt, mint ez, mégis sokszor fogta el a félelem, esténként, mikor már egyedül volt, és nem jött még álom a szemére. Az ámulattól a szeme kikerekedett és a szája is tátva maradt.

– Maria-Luisa, csukja be a száját! Ne csodálkozzon ennyire, nem való!

A kislány becsukta száját, csak szemét meregette tovább... nem tudott betelni a látvánnyal, és már nem is bánta annyira, hogy el kellett hagyni Münchent, a családját... ha ez mindenért kárpótolja, talán jó lesz itt is. Persze ezt a világot sem merte volna hangosan kimondani, Mary-Jane meg is fedte volna! Talán valami olyasmit mondana, hogy fiatal lányoknak nem illő pénzen vagy más kapzsiságon gondolkodni.

A kocsi megállt a kastély főbejárata előtt, a főhomlokzat alatt. Abban a pillanatban egy inas nyitotta ki az ajtót, és előbb a kislányt majd a nevelőnőjét is kisegítette a fiákerből.

– Megérkeztünk. Viselkedjen úgy, ahogy megbeszéltük! – csupán ennyit tudott mondani, mert a következő pillanatban megérkezett a málhás kocsi is a bőröndökkel, és egy másik inas üdvözölte őket, majd megkérdezte, melyik bőrönd kié. Mary-Jane intézkedett, az inas pedig a szerint járt el, ahogyan kérte. Maria-Luisa öt utazótáskáját és két kofferjét a nyugati szárnyba vitték, míg a vele utazó hölgyét valahova egészen máshova. A gyerekek egyre jobban tetszett a helyzet: szerette Mary-Jane-t, de sokszor nagyon elege volt abból, hogy mindenbe beleszól, most legalább jó messzire lesznek egymástól, nem fogja beleártani magát az életébe. Amíg a kocsikat lepakolták, Maria-Luisa elsétált a kastély előtt oda és vissza, megszámolta lépéseit, éppen 450 lépést kellett tennie ahhoz, hogy megtegye az utat. Mary-Jane hívására jött, illetve futott a bejáráshoz. Ruháját felkapva érkezett meg nevelőnőjéhez. Mary-Jane rosszalta a viselkedést, és tekintetével figyelmeztette őt. Nem tette szóvá az illetlen viselkedést, és szerencsére nem vette észre senki, ahogyan szoknyája alól kilátszottak a lábai.

Egy újabb inas érkezett, fekete, díszes libériában, meghajolt a kislány előtt, és megkérte a bárónőt – kövesse. A főbejáraton mentek be, Mária vissza-visszafordult a kapuban álló Mary-Jane felé, de ahogyan felmentek a főlépcsőn, már eltűnt a szeme elől; a folyosókon jobbra és balra fordultak, majd megint jobbra egy kisebb átkötő folyosóra – a kislány már régen eltévedt volna egyedül – több lakosztály mellett elhaladtak, míg végre megérkeztek a lány szobáiba. Nem hitt a szemének: minden ajtó előtt őr állt, és ahogy elhaladtak előttük, kihúzták magukat. Ez náluk, Münchenben nem volt így – sőt,

ő valahogy azt képzelte, hogy nénikéje majd elé jön, üdvözli őt, de nem így történt.

– A lakosztálya, bárónő. Kérem, helyezkedjen el, és érezze jól magát. Nemsokára megérkezik az udvarhölgye is, Anna von Esterhazy-Lichtenstein grófnő, ő majd mindent részletesen elmond Önnek. Ezen túl, ha szüksége lesz valamire, őt hívja.

– Köszönöm – mondta a lány, és bement a szobába. Mögötte becsukódtak az ajtók. A lakosztály hatalmas volt, két szobából állt a „birodalma”, a falakon halványlila selyemtapéta, a nagynénje kedvenc színe, az ablakokon hozzáillő függönyök, melyek teljesen földig értek, sőt, a földön kissé megrogyott a függöny; puha hatalmas szőnyeg a földön. Felfedezett egy sarokkályhát is, feltűnt neki, hogy nincsen rajta ajtó – vajon honnan fűthetik? –, és egy hatalmas íróasztalt az ajtóval szemben. Hogy pihenni tudjon, halványlila selyemhuzattal bevont ülőgarnitúra volt még a szobában, ezen kívül festmények és litográfiák a falon. Az asztalhoz ment, hol Erzsébet nagynénje saját keze által írt levele várta, melyben köszöntötte őt, biztosította arról, hogy már nagyon várták, és megkérte, hogy amennyiben nem fáradt, miután átöltözött, jöjjön le közéjük: a nagyszalonban várják őt. Igazán meghatotta a levél, és úgy döntött elfogadja a meghívását, bár fogalma sem volt arról hol lehet a nagyszalon, ahol várják. Átment a másik szobába, ez a hálószoa volt. Az egész szobát, mely egyforma nagyságú volt az előbbivel a hatalmas baldachintetős ágy uralta, melyen a selyem ágytakaró fedte a megvetett ágyat. A kétszárnyú ajtóhoz balra voltak a szoba ablakai, melyen hófehér függönyök lógtak. Kinézett rajta, de a belső udvart látta, nem azt, ahova néhány perccel ezelőtt megérkezett Mary-Janel. A hálószoa alapszíne hasonlóan a nappalihoz halványlila volt. Másik oldalon a szekrénynél egy fiatal lány pakolt. Mikor észrevette Maria-Luisat kissé térdet hajtott.

– Ne haragudjon bárónő, nem vettem észre.

Maria összerezte a hangra, nem értette, hogy került oda az ismeretlen, mikor az inas azt mondta, *majd* jön. Azt hitte egyedül van. Az első pillanatokban kissé bizalmatlan is volt vele.

– Ön kicsoda? És hogy került ide? Úgy értem, ide, a szobába.

– Anna von Esterházy–Lichtenstein grófnő vagyok, engem osztottak be Ön mellé. Kérem, segítek átöltözni, Őfelségéék már várják Önt. Hátról jöttem be az imént. A szárnyas ajtón keresztül csak akkor jöhetnék, ha Ön, személyesen hívna – látta a gyereken, nem győzte meg. – Ne aggódjon, még sok ilyen furcsasággal fog itt találkozni. Idő kell, mire megszokja. Ha igényt tart rá, szívesen segítek – mondta mosolyogva.

– Köszönöm, arra azt hiszem, igényt formálnék! – mosolygott Maria–Louisa. Rokonszenves volt neki az új komornája; főként fiatalsága. Egészen más volt, mint Mary-Jane. Nem tudta volna megmondani, hány éves lehet Anna, de Mary-Jane–nél sokkalta fiatalabb! – A sárga ruhám előkerült már? Az, amin hatalmas fekete pöttyök vannak – Anna elővett a szekrényből egyet, amire a leírás alapján gondolt. – Az. Azt veszem fel. Egy másik alsószoknyát is kérek – Maria közelebb ment az ágyhoz, leült. Most vette csak észre, hogy az ágygal szembeni falon egy hatalmas birodalmi térkép díszel. Tetszett neki, amit látott. Az ágygal szemben, a birodalmi térkép alatt egy kisebb fésülködőasztalt vett észre, ovális tükörrel, kefékkel, piperekészletekkel. Anna kihúzta az asztal mellől a széket és helyet mutatott a lánynak. Maria-Louisa leült.

– Szabad a haját megfésülnöm? – kérdezte Anna.

– Igen – válaszolta a lány, és a tükörből nézett a komornájára. A kis kerekasztalon egy néhány oldalas füzet hevert, „*A spanyol etikett szabályai*” címmel. – Ez mi? – mutatott rá Maria-Louisa.

– Ő császári fensége Gisela főhercegnő küldte Önnek, kéri, hogy tanulja meg! – a kislány kezébe vette a füzetet, belelapozott.

– „*Királyi audiencia: a társalgásnak mindenkor emelkedett hangvételben, illedelmes formában kell történnie, a kölcsönös tiszteletadás minden formájának kinyilvánításával! A társalgás önöző formában történik! A jó modor, a tapintat, udvariasság, előzékenység, figyelmesség, türelem szintén a királyi audiencia meghatározó keretgondolata. A társalgás célja mindenkor a Magyar vagy az Osztrák Udvar, a Magyar Királyság, az Osztrák Császárság, illetőleg Őfelsége a Császár jó hírének növelése kell, legyen!*” Édes Istenem! – sóhajtott Maria-Louisa, miután ezt a részt hangosan felolvasta. A füzet végére lapozott, és megdöbbenve, kétségbeesetten tapasztalta, hogy a füzet huszonnégy

oldal. – Huszonnégy oldalt kell megtanulnom? Tele ilyen butaságokkal? – a kislány megrémült, pedig már kezdett egészen tetszeni neki az udvari élet, vagyis, amit eddig megtapasztalt belőle. Anna, amíg Mária rémülten olvasta fel az első bekezdést, kifésülte a kislány haját, és szabadon hagyta lógni.

– Segíthetek bárónő? – kérdezte, és kezét nyújtotta, hogy segítsen felállni Máriának. Ő szótlánul állt fel, és engedte, hogy Anna levetköztesse, és a sárga ruhába felöltöztesse; lábán kicserélte a csúnya utazócipőt egy kényelmesebb és kecsesebb nyári cipőre. – Ne aggódjon! Ezt a füzetet mindannyiunknak meg kellett tanulni, és higgye el, annyira nem rémes. Gondoljon arra, hogy miközben tanulja, alkalmazza is! – mondta neki, de nem úgy tűnt, hogy Maria-Luisa megnyugodott volna Anna szavaitól. – Kész. Csodálatos. Most pedig kérem, kövessen! Lekísérem a szalonba.

– Köszönöm szépen – felelte a lány, bár egy kicsit furcsa volt neki, hogy rangban magasabb személy a szolgálója. Igaz, nem a cím számított, hanem hogy ő Erzsébet császárné unokahúga. Otthon, Münchenben erre mindig figyeltek, nem volt arisztokrata családból való szolgálójuk. A spanyol etikettet tartalmazó füzet a kezében maradt, Anna, mielőtt Mária bement volna a császári szalonba, elvette tőle.

A szűk család a szalonban várta már az új családtagot: Őfelsége a császár, aki már befejezte a munkát; idősebb leánya, Gisela főhercegnő, fia, trónjának várományosa, és büszkesége, Rudolf főherceg. Erzsébet néhány perccel később érkezett, karján a hároméves szőkésbarna Maria Valéria főhercegnővel. Rudolf és Gisela a földön ülve játszott, míg a császár és a császárné beszélgettek. A kis főhercegnőt egy a szalonban felállított járókába tették, ahol ő is azonnal elfoglalta magát a neki szánt játékokkal, és azzal az arany csörgővel, melyet még édesanyjától a császár kapott ajándékba ez előtt negyven évvel.

Ferenc likórt kért az egyik szolgálattevő komornyiktól, a gyerekeknek és a császárnénak, darab idő múltán teát szolgáltak fel. Beszélgettek, nevetgéltek, és ebben a pillanatban egyáltalán nem úgy néztek ki, mint a Birodalom első családja, hanem, mint egy átlagos jó módú osztrák família. A császár éppen rágyújtott egy szivarra a

likőr mellé, mikor az ajtónálló jelentette, hogy Maria-Luisa bárónő megérkezett. Kelletlenül elnyomta az éppen meggyújtott szivart.

– Köszönöm, Bellegarde gróf. Küldje be a kisasszonyt – szólt a császár, és egyúttal megkérte gyermekeit is, hogy álljanak fel a földről.

Maria felállt a vörös bársonnyal bevont székről, eligazgatta szoknyája redőit, és belépett a császári család színe elé. Ahogyan Mary-Jane tanította őt, jobb lábát hátra egyenesen kinyújtotta, miközben bal lábát behajlítva mélyen meghajolt a császár és családja előtt. Gisela és Rudolf is elnyomtak egy félmosolyt látván, hogy a szinte matematikai pontossággal kiszámolt pukedli közben Maria-Luisa megingott, de időben visszanyerte egyensúlyát. A kislány látta, hogy unokatestvérei észrevették ezt, maga pedig belepirult a rontásba.

Elsőként a császárné jött oda, kezét nyújtva felsegítette Mariát, szívélyesen megölelte, és bemutatatta férjének és gyerekeinek. Néhány nappal ezelőtt, mikor már biztossá vált, hogy a kislány mikor érkezik meg, Erzsébet magához hívtatta két idősebb gyermekét, és megkérte őket, hogy szeretettel fogadják az unokatestvérüket. Sem Gisela, sem Rudolf nem repesett az örömtől, hogy idejön egy tizenvalahány éves lány, akivel szülői parancsra még kedvesnek is kell lenni. Ferenc József császár amilyen előítéletekkel várta a mai találkozást végül oly kedvesen fogadta felesége unokahúgát, mint talán saját gyermekeit soha.

A bemutatkozás után, Mária Erzsébet mellé ült, hiszen ebben a pillanatban tőle kapott biztonságot csak, ő volt az egyetlen, akit ismert. Az első benyomása az unokatestvéreiről alapvetően jó volt, bár Giselát kicsit merevnek találta. A trónörökössel pedig túl sok mondanivalójuk nem volt egymás számára. Bemutatkoztak egymásnak, aztán mintha ott sem volna az új jövevény, Rudolf visszamerült a Giselával folytatott beszélgetésbe. Halkan beszélgettek, hogy senki ne hallja meg; nem szólt rájuk senki, csak a császár, rosszalló pillantásait kellett elviselniük. Főképp Rudolf beszélt, Gisela pedig figyelte. Pontosan tudták, hogy holnap ezért megrovásban lesz részük, de az majd holnap lesz...

A délután hamar eltelt, a vacsorát pedig pontban hét órakor szolgálták fel a császári családban. Addig pedig még át is kellett öltöznie mindenkinek. Így aztán, nem egészen másfél órával a vacsora előtt, mindenki távozott a szalonból. Mariáért Anna jött, és visszakísérte a lakosztályába.

– Hogy tetszett Önnek a császár? Na és a gyerekek? – kérdezte a komorna, miközben átöltöztette a kislányt, és haját is újrafésülte.

Maria-Luisa megvonta a vállát. – Nem tudom. Igazából nem is nagyon vettem rólam tudomást. Gisela nagyon merev. Nem is tudom képes-e mosolyogni... a trónörököstől akár szellem is lehettem volna, egy pillantás nem sok, annyival sem tüntetett ki, bemutatkoztunk egymásnak, azután visszamerült a nővérel való beszélgetésbe. A legkisebb... hogy is hívják?

– Maria Valéria...

– Igen, igen, Valéria... ő nagyon édes kislány! Nagy barna szemeivel, ahogy nézelődik, és fedezi fel a világot! Tündéri! Mennyi idős?

– Három éves.

– Édes kislány! És a többiek? Rudolf?

– Mit szeretne tudni?

– Milyen ember?

– Nehezet kérdez bárónő! Nem ismerem Őfenségét. Amit hallottam róla, az sajnos nem mindig pozitív, de nem szeretném befolyásolni önt. Őfelsége a császárné kívánsága, hogy fiának mihamarabb játszópajtása legyen a bárónő. Gisela főhercegnő hamarosan férjhez megy, több ország és Bécs között már élénk levelezés folyik erről. Ha pedig a főhercegnő elköltözik, a császárné nem szeretné, ha a fia egyedül maradna.

– Ha ló nincs... számár is jó? A nénikém tényleg ezt akarja?

– Ugyan bárónő! Kérem, ne így gondoljon erre!

– Ez az igazság, nem?

– Majd megismeri a trónörököst, megismeri az itteni szokásokat. Egy tanácsot adhatok önnek? Csakis azon a jogon, hogy régebb óta élek az udvarban.

– Kérem...

– Higgye el, hogy kedves és jó emberek ők. A trónörökös is, a főhercegnő is, a császár és a császárné is. Hagyjon időt magának,

hogyan megismerje őket.

Maria-Luisa nem válaszolt, csupán egy mosolyt küldött a tükörből a komornának.

– Ön mennyi idős Anna? – kérdezte kicsit később. Nézte a lányt, próbálta kitalálni, de igyekezete nem járt sikerrel. – Mióta szolgál az udvarban?

– Huszonhárom éves vagyok, és négy éve szolgálom itt.

– Nem akarna inkább férjhez menni? Gyerekeket szülni?

– Ez az élet engem kielégít. Ha önnek megfelel, én szívesen szolgálom önt.

A kislányt meghatotta új komornája vallomása, alig pár órával azután, hogy megismerkedtek. – Készen van, bárónő! Vacsoraidő van, meg kell jelennie az ebédlőben. Odakísérhetem?

– Köszönöm, igen.

Megérkezésének estéjén, immár egyedül volt. A vacsora után – mely igen bőségesre sikerült – a császár invitálására még átmentek a szalonba, ahol a gyerekeknek málnaszörpöt, a felnőtteknek pedig bort szolgáltak fel. Ferenc József szivarra gyújtott, és kitüntette néhány perc figyelemmel felesége unokahúgát. Mária készségesen felelt mindenre, mesélt magáról, az anyjáról, arról, hogy miként ismerkedett meg a császárnéval; szeme sarkából pedig hol Rudolfot, hogy Giselt nézte, akik – bár palástolták volna – ugyanúgy az újdonsült rokonra figyeltek, mint az apjuk. Ahogyan a szivar elégett, a vörösbor pedig elfogyott, a császár megbontotta a társaságot és visszavonult. Este tíz órát kongatott a falióra ekkor, és holnap új nap kezdődik – neki dolgoznia is kell. A császár távozásával szép lassan mindenki visszavonult: Mariáért ismét a komornája jött, aki visszakísérte a szobájába, és előkészítette őt a lefekvéshez. Előbb a vacsorához felvett rózsaszín ruha került le róla, majd az alsószoknyák, amiből kettőt is viselt, az abroncs, és a kombiné. Fűzőt még nem viselt, hiszen gyermek volt még. Hosszú fehér selyemhálóingébe öltözött át, melyet édesanyjától elutazása napján kapott. Hagyta, hogy Anna lefektesse és betakarja a selyemágyyneműbe, kényelmesen elhelyezkedett, de nem jött álom a szemére. Túl sok minden történt vele a mai napon, élete fenekestül fordult fel.

Ahogy az ágyban feküdt és a plafont nézte, egyszerre eszébe jutott Mary-Jane. Vajon mi lehet vele? Hol lehet? Mióta az érkezése pillanatában Mary-Jane és ő is másfelé indult a kastélyban, nem is hallott felőle. Talán illendő lett volna megkeresnie... de mikor kereste volna meg? Hiszen nem maradt egyedül egy percre sem. Felkelt, és az ablakhoz ment. Kinyitotta, a zsalugátereket is, és, úgy ahogyan volt, hálóruhában kikönyökölt. Sűrű sötétség volt, még a Hold sem világított ezen az éjen. Próbálta kitalálni, vajon Mary-Jane alszik-e már, vagy ugyanígy gondolkozik, mint ő... Lelkiismeret-furdalást érzett amiatt, hogy nem törődött vele egész délután! Végére is szólhatott volna a nagynénjének, hogy szeretné meglátogatni őt. Biztosan nem lett volna ellenvetése! Holnap szól neki. Első dolga lesz, hogy a reggelinél szóljon. Valamint megkéri, hogy Mary-Jane is legyen vele, és ne csak Anna. Igen... így jó lesz, és ha Mary-Jane meg is haragudott rá, amiatt, hogy úgy érzi, nem foglalkozott vele, ezután bizonyosan megenyhül majd.

Mária nagyot ásított, visszacsukta a zsalugátereket, és az ablakot is, és fázósan visszafeküdt az ágyba. Jól betakaródzott, és a következő pillanatban már aludt is.

Az angol nevelőnő, a megérkezésük után egy mindenestől szolgálkíséretében felment a számára kialakított szobába. Ez a szoba közel sem volt olyan szép, de még olyan világos sem, mint Máriáé. A kastély legfelső szintjén volt ugyan, tehát elvben minden tulajdonsága meg lett volna arra, hogy legalább világos legyen, mégsem volt az. Pici szobája akaratlanul is arra emlékeztette őt, hogy itt közel sem lesz olyan jó dolga, mint a bajor hercegnél. Neki senki sem segített kipakolni, és a mindenestől szolgál még arra sem méltatta, hogy bemutatkozzon neki. A bőröndjeit bevitte a szobájába, aztán hátat fordított és szótlánul kiment. A szobában egy vaságy kapott helyet, szemben vele egy ócska, a divatból régen kiment íróasztal állt – úgy tűnt sebtében berendezett szoba volt. A falak csupaszok voltak, sehol egy festmény vagy kép, csupán némaságot árasztottak az ott lakó felé. Az ágy mellett két gyertya világította meg a szobát, és még kettő állt az íróasztal két szélén. Az asztalon rend volt, fiókjába Mary-Jane nem tudott belenézni, mert bár kulcs volt a zárban, az nem odaillő volt. Néhány papír, és toll várt rá az asztalon, ami szinte

hívogatta, hogy üljön le, és írjon. Az ajtó mellett álló ódivatú szekrényben egy keresztbe tett rúd volt, amire Mary-Jane felakaszthatta a ruháit. Néhány polc, más semmi. Csak remélhette, hogy kis védenccé jobb ellátásban részesül.

Néhány órával később, mikor kipakolt már, az íróasztalnál ült, és megpróbált levelet írni a hercegnek, ahogyan megígérte nekik. Valótlanul festette le a szobáját és az egész eddigi itt tartózkodását is, hogy nehogy hazarendeljék őket. Tudta, ha leírja a valót, Henriette asszony megrémül, és nem csak őt, hanem a lányát azonnal hazahívja.

A levél elkészültével, a borítékot, melybe a levelet tette, jól lezárta, hogy idegen kezek még véletlenül se érhessenek hozzá, majd új papírt vett elő, a tollat ismét megmártotta a tintában, az üveg szélén óvatosan lehúzta, hogy a felesleges tinta az üvegbe folyjon vissza, majd szép cirkalmas betűivel új levél írásába kezdett. Ezt unokahúgának címezte, Reimsbe. Neki írta, de úgy, hogy tudta, Isabelle nővér fogja felolvasni neki. Leírta benne, mi történt vele az elmúlt napokban, hol van most, mindent, amit fontosnak ítélt és mindent, amit leírhatott. A levél végén ez úttal sem felejtette el megemlíteni, hogy amint felnő, magához veszi, és akkor majd senki nem fogja őket egymástól elszakítani. Aláírta, a borítékba csúsztatott 2 fontot is, melyet egyik leveléből sem hagyott ki. Ezek az aprópénzek arra szolgáltak, ha vele történne valami, és Victoriának a saját lábára kellene állnia, el tudja kezdeni az életét. Az így összegyűjtött pénzeket Mére Isabelle őrizte neki az iskolában.

Mikor végzett a magának kiszabott feladataival elégedetten dőlt hátra. Elővette a könyvet, amit olvasott, és már éppen belemélyedt volna, amikor kopogtak. Összecsukta, és az íróasztalra tette.

– Tessék! – egy középkorú hölgy dugta be a fejét az ajtón, majd egy határozott lépéssel belépett. Körbejártatta szemét a szobán, és bármennyire is akarta leplezni, hogy milyen borzalmas helyen szállásolták el ezt a szegény asszonyt, nem sikerült neki. Vagy csak Mary-Jane volt jó emberismerő? Lehetséges. – Mi tetszik? – szólalt meg végül elsőként Mary-Jane.

– Bemutatkozni jöttem Önhöz. Festetics Mária grófnő vagyok, Öfelsége a császárné szolgálatában.

- Mary-Jane King vagyok. Maria von Wallersee bárónő nevelőnője.
- Igen... tudom. Isten hozta. A bárónő igazán aranyos kislány. Már volt szerencsém találkozni vele néhány éve, Münchenben.
- Köszönöm – a grófnő az ajtóban állt, Mary-Jane az asztalnál. – Kérem, foglaljon helyet – mutatott az egyetlen székre, melyre még le lehetett ülni.
- Köszönöm, nem szeretném zavarni, nyilván fáradt a hosszú út után, de ha kipakolt, és kipihente magát, szívesen látom egy teára a szobámban. Éppen Ön alatt lakom. Kérem, fogadja el! – kérte a magyar grófnő.
- Szívesen! Köszönöm. – Mary-Jane elmosolyodott. – Megkínálhatom valamivel? Mária miatt általában van nálam cukorka...
- Nem, köszönöm. Megyek, mert a császárné őfelsége hívathat, de egy óra múlva szabad leszek, akkortól várom önt.
- Festetics Mária visszament a saját lakrészébe, ami valóban, éppen az angol lady puritán szobája alatt volt, és sokkalta otthonosabb, sokkalta barátságosabb, mint a másik. Ahogy elhaladt a folyosón, bekopogott barátnője, a császárné másik udvarhölgyének szobájába, mire ő kidugta a fejét az ajtón. – Jön – csak ennyit mondott, és a következő pillanatban már el is tűnt az ajtók mögött. Most, hogy tető alá hozta az ismerkedést, megnyugodva tért vissza kedves szórakozásához: a kézimunkához. Még akkor is hímzett, amikor a lady előtt nem sokkal Bellegarde grófnő nyitott be az ajtón.
- Mit hímez? – kérdezte, mikor már percek óta fel sem nézett. Nagyon tetszettek neki a grófnő kézimunkái, gyakran kapott is belőlük valamilyen ünnepre. Ő maga nem volt birtokában a kézügyességnek, sokkal inkább a versek és a szépirodalom volt, ami érdekelt, ezen kívül hűséges társa volt a császárnénak a gyalogtúráin is, amit viszont a magyar grófnő nem szeretett.
- Könyvjelzőt. Az ön kedvenc idézetét hímzem bele – válaszolta és rámosolygott a barátnőjére.
- Nekem? – hitetlenkedett Sophia.
- Igen, kedvesem! Hetek óta nyaggat, hogy már teljesen az enyészeté lett, amit két éve hímeztem. Arra gondoltam, hogy hímzek egy újat. A testvéremnek is hímeztem egy bibliajelzőt, az nem sokára elkészül,

közben pedig nyakunkon az udvarhoz való belépésének az évfordulója. Arra gondoltam, ez kitűnő alkalom arra, hogy meglepjem – mosolygott rá, és a lecsúszott szemüvege felett nézett rá Sophia Bellegarde-ra.

Délután Mary-Jane – ígéretéhez híven – Festetics és Bellegarde grófnőkkel beszélgetett. Limonádét, teát ittak, hozzá az egyik ischli cukrászdában vásárolt aprósüteményt kóstolták meg, ismerkedtek, beszélgettek, próbálták mindenről kikérdezni az angol ladyt. Furcsa volt számukra, hogy a bajor herceg, a bárónő apja, egy angol nevelőnőt alkalmaz a lánya mellé.

– A báróné ötlete volt, hogy a lánya minél több nyelvet tanuljon meg. Én beszélek franciául és olaszul az anyanyelvemen kívül, így aztán megfelelőnek bizonyultam Mária bárónő mellé.

– Á, értem... igen, ez világos, és nagyon ésszerű, még ha az angol nyelvvel nem is tud önmagában boldogulni – jegyezte meg Festetics grófnő. – Túl sok értelme nincsen, hogy valaki megtanulja. Őfelsége esetében sem értem...

– Shakespeare nyelve! – válaszolta Mary-Jane, egy picit sértőn.

– Persze... de nem francia! És nem is olasz! – folytatta a magyar udvarhölgy. Bellegarde grófnő észrevette az angol lady rosszallását, és magához ragadta a szót, míg kolléganője meggondolatlanul olyat nem mond, amitől még a végén háború robban ki Anglia és Magyarország között!

– Én a férjem révén jöttem ide – kezdte Bellegarde grófnő a történetét. Harmincas éveinek végén járó hölgy volt, szőke, kontyba fésült hajjal és kék szemeivel a férfiak szinte egytől egyig megfordultak a férjes asszony után. – Franciaországban születtem, egy kis városban, Angers a neve. Nyugat-Franciaországban van. Párizsban nevelkedtem, ott ismerkedtem meg a férjemmel is, aki akkor már Bécsben élt, a császár szolgálatában volt. Engedélyt kért, hogy elvehessen engem, és arra is, hogy én a leendő császárné szolgálatába lépjek. Bár nem túl gyakori, a császár engedélyezte, így alig húszévesen kerültem Schönbrunnba. A császárné az év áprilisában jött Bécsbe, mikor férjhez ment. Azt merem állítani, hogy mivel mindketten fiatalok voltunk, és újak, nem szokva a bécsi ceremóniákhoz, kialakulhatott közöttünk egy olyan bensőséges és

szoros kapcsolat, mely talán soha, vagy csak valami nagy katasztrófa árán bomolhat fel. Őfelsége ahhoz is hozzájárult, hogy ne a kastélyban, hanem egy külön villában élhessünk, Bécsben a Burg közelében, Schönbrunnban, pedig a nyári kastélyhoz közel. Gyermekeink is ott nevelkednek, bár Otto sajnos nincsen túl gyakran odahaza. Minden vágya volt, hogy tanulhasson a Ferences-rendi papoknál, így tíz éves volt, mikor két évvel ez előtt elköltözött tőlünk. Ottón kívül van még egy nagylányom, Klara, és egy fiam Josef. Ők még otthon élnek. Josef és Klara mindketten Bécsben tanulnak.

Ahogy hallgatta Bellegarde grófnőt, Mary-Jane rájött arra, hogy ez nem neki való hely. Ő soha nem tudna ennyire császárhű lenni, mint Bellegarde grófné, és mint nyilván Festetics grófnő. Amíg Angliában élt, addig sem alélt el soha a királynőtől, pedig volt precedens arra is, hogy egészen közel látta őt. Londonban, a Hyde Parkban történt, amikor Albert herceggel együtt kikocsiztak. Nyitott hintóban ült a királynő és a herceg is, és nem egészen három méterre tőle haladt el a királyi konvoj. Persze, megnézte őket, de soha nem érezte azt az eufóriát, mint mások. Mint például a húga, aki még a lányát is a királynő tiszteletére nevezte el. Megköszönte a szíves látást, felállt, és amilyen gyorsan csak tudott, ajtón kívül helyezte megát

– Mit gondol? Szimpatikus asszony! Még ha így el is szaladt... – mosolygott Festetics grófnő.

– Az... csak... de nem mondja el senkinek, kérem. Nekem sem szabadna továbbadnom, de Önnel kivételt teszek. A férjemtől tudom, hogy Őfelsége már csak néhány napig tart King asszonyra igényt. Azt mondta, hogy ha a felesége úgy döntött itt nevelkedjék a bárónő, akkor majd ők biztosítanak neki udvartartást.

– És? – kérdezte Festetics grófnő, akinek ezt hallván a szája is tátva maradt a csodálkozástól.

– Ennyi. Többet én sem tudok.

– Akkor biztosan ezért lakik olyan rettenetes körülmények között.

– Valóban?

– Kedves Josephine! Borzalmas! Semmi lakájosság, semmi otthonosság, egy vaságy, két szék... valahonnan sebtében előkapott szekrény és íróasztal. Dermesztő!

– Rémes! – válaszolta a másik, és elvette az utolsó baracklekvárral töltött islert a tányérról.

Bellegarde grófnőnek igaza lett: Mary-Jane-nek egy héten belül távoznia kellett Ischlből. A hírt maga a császár közölte vele, néhány nappal az után, hogy megérkeztek. Az angol nő úgy érezte magát, mint akit leforráztak. Nem számított arra, hogy elküldik, arra pedig még kevésbé, hogy ilyen hamar. Nagyon szerette védencét, és attól félt, hogy mivel Maria-Luisa könnyen és jól befolyásolható, ezt az udvarban kellőképpen ki is fogják használni. Nem akarta egyedül hagyni Mariát, de a császári parancs ellen nem volt mit tennie.

– Mikor kell elmennem?

– Egy hét múlva legkésőbb.

– Nem szeretnék oly sokáig zavarni! – bár Mary-Jane éllel mondta ezt, a császár, aki vele szemben ült az íróasztal mögött, nem valószínű, hogy bármit is észrevett ebből. – Néhány napot kérek csupán. Összepakolok, és visszautazom Bajorországba – a császár bólintott, ezzel jelezve, hogy vége az audienciának, és az angol nő távozhat. Örült annak, hogy nem okozott nagyobb galibát az asszony.

Mary-Jane kihátrált a császár dolgozószobájából, ahova már be is jelentették a következő, audienciára várakozót. Az asszony szomorúan ment fel szobájába. Szerette volna megkeresni Maria-Luisát, de fogalma sem volt róla merre induljon. Néhány napja, mióta itt vannak, még csak nem is látta őt. Lehet, hogy csak ő érzi úgy, hogy a leányát hagyja el, míg Mariának nem jelentettek semmit az elmúlt évek? Ezt nem akarta elhinni... hiszen úgy ismerte, mint a tenyerét!

Mire a szobájába visszatért, elhatározta, nem fog csüggedni! Papírt vett elő, tollat, és levelet kezdett írni. Kettőt: az elsőt Reimsbe Victoriának. Megírta benne, hogy meglátogatja őt, mert kapott néhány nap szabadságot. Ezen kívül megkérte a főnökasszonyt, akire annak idején rábízta a gyermekeket, hogy foglaljon neki szállást valahol a környéken. A másik levelet a bajor hercegnek, Maria apjának címezte: ebben leírta a teljes igazságot, és engedélyt két arra, hogy visszatérhessen Münchenbe. Megírta benne, hogy meglátogatja gyámleányát a zárdaiskolában. Meghagyta az iskola címét és nevét is a levélben, hogy a választ odaírja a herceg.

Még aznap délután, az ischli postahivatalban feladta a leveleket, egyúttal sétált egyet ebben a kedves kisvárosban, majd nem sokkal később – visszatérve a kastélyba – úgy döntött, megkeresi Mariát. Festetics grófnőtől kért segítséget, aki bemutatta Maria-Luisa új udvarhölgyének. A fiatal lány azonban elmondta, hogy a bárónő, ha akarná, sem fogadhatná két okból. Az egyik, hogy a császárnéval kilovagolt, a másik pedig, hogy amíg nem a bárónő hívatja, nem keresheti fel őt senki. – De szólok neki, hogy szeretne elbúcsúzni tőle, és megmondom neki, hogy hívassa. A bárónőnek is újak még az itteni szokások. Ne aggódjon! – tette hozzá mosolyogva és biztatólag megfogta a kezét. – Megtaláljuk a megoldást.

Maria-Luisa még aznap este fogadta szobájában nevelőnőjét. Jobb szeretett volna ő menni hozzá, de Anna azt mondta, az udvarnál nem szokás. Mary-Jane, már lefekvéshez készülődött ugyan, de mikor Anna szólt, hogy a bárónő látni szeretné, villámgyorsan öltözött fel ismét, csakhogy ne kelljen megvárakoztatnia őt.

– Miért még el? – kérdezte minden kertelés nélkül Maria a nevelőnőjét.

– Elküldtek, kisasszony. Nem maradhatok tovább. Azzal, hogy Ön az udvarban nevelkedik ezen túl, nincsen rám szükség többé. Csak búcsúzni jöttem.

– A császárnétól hallottam a hírt, és nagyon elkeseredtem. Még ha nem is nevelhetsz, legalább itt volnál... mellettem. Sokat jelentene számomra!

– Elhiszem, kincsem, de higgye el, nem maradhatok. Viszont írjon nekem... bármi nyomja a lelkét, nyugodtan írjon. Írtam levelet az édesapjának, melyben kértem a további szolgálati lehetőséget, de ha nem adná meg, mindenképpen megírom, hogy hol leszek. Talán Franciaországba megyek. Ne féljen, nem marad egyedül! Kívánom Önnek, hogy megtalálja a számítását, hogy boldog legyen, és vigyázzon arra, hogy ne lehessen befolyásolni. Ha mindezt betartja, megígérem magának, hogy gyönyörű szép élete lesz.

– Hiányozni fogsz nekem.

– Fel a fejjel! Tudja, hogy az édesapja mindig a legjobbat szeretné Önnek. Azért küldte ide, hogy szép, és gazdag élete legyen. Használja ki a lehetőségeit, amíg csak módja van rá – Mariának éppen lefelé

görbült már a szája, és a szemében könnycseppek csillogtak, mikor Mary-Jane magához ölelte, és úgy szorította őt, mintha soha nem akarná elengedni. – Ne sírjon! Nem illik elsiratni egy szolgálót! Ígérje meg, hogy erős lesz, és én biztos vagyok benne, hogy boldog lesz itt, még ha most nem is így érzi. Higgyen nekem! Viszontlátásra bárónő – Mary-Jane kiment volna, ha Maria nem tartja vissza a kezénél fogva. A nevelőnő visszafordult, mire Maria újból megölelte és megcsókolta az arcát.

– Mindent köszönök, amit értem tettél. Nem foglak elfelejteni – letörölte kibuggyanó könnyeit, és még mosolyogni is megpróbált. – Viszontlátásra Mary-Jane! Éljen boldogul – a nevelőnő meghajolt Maria-Luisa előtt, és kiment a szobából. Maria sokáig nézett maga elé, majd leült az asztalához, és megírta első levelét Münchenbe a szüleinek. Jőcskán elmúlt tíz óra is, mikor csengetett Annának, hogy segítsen neki levetkőzni, és ágyba bújni. Amíg a fésülködőasztalnál ült, először mesélt el szobalányának mindent, ami aznap vele történt. Később ez rendszerré vált, és amíg Anna fésülte hosszú barna haját, Maria mindenről beszámolt neki.

Másnap délután, Mária a parkban sétált, ismerkedett a környezetével, melyhez új társaságot is talált: a trónörököst. Még épp csak bemutatkoztak egymásnak, tapogatózva kezdték egymást megismerni, de az első benyomások pozitívak voltak. Rudolfnak tetszett az unokahúgában az, hogy úgy tűnt, nem fél semmitől, Máriának pedig – hiába is tagadta – tetszett, hogy unokatestvére Ausztria leendő uralkodója.

Néhány nappal ezelőtt Rudolf az anyja kérésére ment Maria után a parkba. Erzsébet megkérte a fiát, hogy beszélgessen vele, és legyen a társasága, hiszen éppen egyidősek voltak. Ezért is találta ki, hogy idehozatja a lányt – na meg nem szeretne volna, ha rossz társaságba keveredik, esetleg komédiás lesz belőle is, mint az anyjából... egy színésznő elé egy családban, főképp, ha az éppen Ausztria császárának a sógornője!

Rudolf nem volt épp elragadtatva anyja ötletétől, jobb szeretett volna a nővérével lenni, mint ezzel az új családtaggal. de végül igazat kellett adnia az anyjának, hogy Maria-Luisa egész kedves, és nem is olyan nyafka, mint azt gondolta. Jobban tudott például fára mászni

is, mint ő, és mikor Rudolfnak is megtanította, a trónörökös azonnal megkedvelte az unokahúgát.

Maria-Luisa megtanította unokatestvéreit kártyázni, és társasjátékozni, amiben még néneje, Gisela is kellemes szórakozást talált. Bár nővére sokkal komolyabb volt Rudolfnál és Maria-Luisánál, néhanapján, tanulás után kellemes időtöltés volt. Az egyik kártyajátékra Gisela még a nagymamáját is meg akarta tanítani, de ez az igyekezete nem járt sikerrel. Zsófia főhercegné majdnem szívszélhűdést kapott, amikor unokája előállt eme ötletével. – Még mit nem! Lassan úgyis olyan lesz ez a ház, mint valami városszéli lebuji! Anyád fiatalasszony korában egyszer még sört is ivott! Sőt, édesapád is megkínálta! Most ez a bárónőcske, akinek színésznő az anyja, az apja meg tudj'isten ki! Aki kártyázik... még az kellene, hogy szivarozzon, vagy férfi módra öltözködjék!

– Nagymama kérem, ne izgassa fel magát! Ha nem szeretné, nem találkozom vele többet, csak olyan jópofa ötletnek tűnt! – mondta Gisela.

– Tudod, hogy mennyire szeretlek! Nem szeretnék korlátozni semmiben, egyszerűen csak kikíváncozott belőlem... Találkozz vele, ha szeretnél! Végére is az unokatestvéred, és Rudolf láthatóan jóban van vele. Talán... nem is olyan rossz ember ő. Egy gyerek még!

Aznap, amikor Mary-Jane-nek utaznia kellett, a bárónő és a trónörökös megint együtt voltak. Kedvenc fűzfájuk aljában üldögéltek a fűben, beszélgettek számukra fontos dolgokról, amikor Maria-Luisa egyszerre elkomorult.

– Mi bajod? – kérdezte Rudolf.

– Elutazik a nevelőnőm – mutatott a fiáker felé Maria a fejével.

– Elbúcsúztatok, nem?

– Igen, de hiányozni fog!

– Ha akarsz, menj oda hozzá, de jegyezd meg, hogy itt az udvarban úgy váltják egymást a szolgák, mint egy szállodában a vendégek. Én mire megszoknék valakit, már el is megy.

Maria soká nézte a fiákert, elgondolkodott azon, amit a trónörökös mondott neki, majd ráemelte nagy barna szemeit, és szótlánul nemet intett. A két szempár először találkozott egymással. – Akkor... kapj el!

– Rudolf megérintette unokahúga karját, jelezve, hogy most ő az,

akinek el kell kapnia a trónörököszt. Rudolf már messze járt, mikor Maria feleszmélt, és utána futott.

Azon a nyáron, a trónörökösnek volt még néhány hete mielőtt, újból a tanulmányainak szentelte volna mindennapjait. Mielőtt Maria az udvarba érkezett volna, általában Giselával töltötte a nyári, tanulásmentes időt, vagy az édesanyjával. Maria érkezése azonban mindent felborított. A játék addig teljesen kimaradt a tizenkét éves trónörökös életéből. Unokatestvére tanította meg játszani. Nagyon jó mulatság volt ez mindkettőjüknek.

Mikor Maria elkapta a trónörököszt, visszanézett a fiáker irányába, de már nem volt ott.

Mary-Jane elment.

Örökre elment.

1871. augusztus 18-án a császár negyvenegyedik születésnapja alkalmából bált adtak a kastélyban. A megelőző napokban már a palota teljese személyzete lázas készülődésben volt, amely áthatotta a császári pár gyermekeit is; a kastélyt feldíszítették, a meghívandó arisztokrata családoknak a meghívókat elküldték; Gisela és Erzsébet Velencéből rendelték meg a ruháikat. Gisela főhercegnő első bálja volt ez, és csak azt sajnálta, hogy, nagymamája nem érezte magát jól ahhoz, hogy részt vegyen ezen az estén. A főhercegnőt gyakorlatilag a nagymamája nevelte fel, neki anyja helyett anyja volt, sokkal mélyebb, és elválaszthatatlanabb kapcsolat fűzte hozzá, mint világszép anyjához, aki mindig is csak, mint valami tünevény jelent meg az életében. Néha megjelent Bécsben, vagy a nyári rezidenciák egyikén, aztán elutazott, és sokszor hónapokig nem is hallott felőle. Erzsébet császárné nem kötődött idősebb leányához, ahogyan a főhercegnőnek sem jelentett semmit az anyja jelenléte.

A trónörököszt és Mariát majd felfalta a sárga irigység, mikor megtudták, hogy mi készül, és ezzel egy időben világossá vált az is számukra, hogy ők nem mehetnek le az estélyre. Fiatalok voltak még ehhez, bár Erzsébet megígérte nekik, hogy három év múlva legkésőbb ők is részt vehetnek majd a császár akkori születésnapján.

Marie a szobájában ült, egy levelet fogalmazott meg éppen a nevelőnőjének, mikor halk neszezést hallott az ajtó felől. – Tessék! – Rudolf dugta be a fejét. – Gyere be! Mióta kopogsz az ajtómon?

- Mostantól. Öltözz Cousine, bálba megyünk!
- Megörültél? Hogy mehetnénk? Nem is vagyunk meghívva...
- Hogy beszélsz velem? – Rudolf eljátszotta a sértődöttet, de Maria pontosan tudta, hogy nem sértődött meg. – Oda, ahova mi megyünk, nem kell meghívó.
- Nem értelek...
- Nem baj. Mehetünk? – türelmetlenkedett a trónörökös.
- Várj Rudolf, legalább hadd fejezzem be, amit elkezdtem. Csak néhány percet adj! Addig foglalj helyet itt... – mondta a lány helyet mutatott az egyik karosszékekben.
- Ne Maria, most gyere! – Rudolf megfogta unokahúga kezét, és húzta magával. A kislány nem tehetett mást, mennie kellett.
- Kérlek, legalább azt áruld el, hova megyünk! – Rudolf a nyitott ajtóból nézett vissza, és mosolyra húzta a száját.
- Mondtam már, hogy bálba. A többi pedig legyen meglepetés!
- Te bolond vagy!

Rudolf lakosztályához mentek, és úgy osontak be, mintha nem is benfenntesek lennének, hanem utonállók. Már besötétedett kint, és a lakosztályban is teljesen volt a sötétség.

- Nem látok semmit.
- Nem is kell – mondta Rudolf. – Itt a kezem, gyere az ablak felé – Maria megfogta a fiú kezét és hagyta, hogy ő vezesse tovább. Mikor az ablakhoz értek, már pislákolott egy kis fény, azon lámpásokból, amek a főbejáratot világították meg. Rudolf felkapaszkodott az ablakba, és az ablakpárkányra ült. – Gyere, ülj fel ide, mellém – a kislánynak nem kellett kétszer mondani, belülről felpattant az ablak szélére, és ruháját felhúzva kifordult, hogy a lábai a park felé lógjanak. Rudolf végig fogta a kezét, nehogy egy óvatlan pillanatban meginogjon. – Biztosan ülsz?

- Igen.
  - Jó, akkor figyelj, elmondom, mi a tervem.
- Maria, aki most már jól látta Rudolf arcát, odafordult hozzá, és várta, mit fog mondani.

Mialatt Rudolf és Mária a trónörökös szobájának az ablakmélyedésében ültek és beszélgettek, a születésnap vacsora javában folyt. Már felszolgálták az előételt és a levest, a vendégek a

schönbrunni erdőben lőtt, főtt galambhúsnál tartottak, miközben a konyhán már éppen összeállt a desszert: a császár almásrétest kért, melyhez vaníliasodót szolgálnak majd fel. Ferenc József nem volt éppen édesszájú, de az almásrétes és a császármorzsa mazsolával és baracklekvárral a gyengéje volt. Amikor a császár befejezte a vacsorát, és letette az ezüst evőeszközt, a vendégeknek is hasonlóképpen kellett cselekednie. Amíg a desszertre vártak, az uralkodópár egymással és a melljük ültetett vendégekkel beszélgetett. Erzsébet Lónyay Menyhérttel, míg a császár Andrássy gróffal, aki néhány hete köszönt le a miniszterelnöki tisztségről és vette át a külügyminiszteri posztot Magyarországon. A hosszú asztalnál helyet kapott a francia államfő, Dánia uralkodója, a Német Birodalom császára és a felesége, IX, Pius pápa, a román király és királyné, aki nagyon kedvelte a császárnét, Kicsit messzebb a császári pártól Erzsébet látta az asztal mellett Metternich herceget és a hercegnét, Eszterházy herceget, a fiatal Batthyány grófot... a felsorolást napestig lehetne folytatni. Ferenc József oldalán ott ültek a testvérei a feleségükkel, és a tágabb család. Gisela főhercegnő mellett leendő vőlegénye Lipót bajor királyi herceg ült. Bár a hiavatalos eljegyzés még nem történt meg, és Erzsébet nem is siettette az aktust, be kellett látnia, hogy idősebb lánya és a bajor herceg mennyire jól megértik egymást.

Nyolc órakor, a vacsora után vette kezdetét a bál Gallerianak elnevezett hatalmas táncteremben, ott, ahol éppen tizennyolc évvel ez előtt Ferenc-József császár megpillantotta szépséges unokahúgát, Erzsébetet, és figyelmen kívül hagyta leendő menyasszonyát, Helenét. Az volt az első alkalom, hogy a császár ellent mondott az anyjának. Még ennyi év után is tisztán emlékezett arra a beszélgetésre, ami közötté és a főhercegné között zajlott. – Nincsen választásom, Mama. Csak ez az egy – Ferenc azóta is úgy gondolja, hogy ez az őszinteség volt, ami végül megtörte az anyját. Nem a veszekedés, nem a fenyegetés, hanem ez az emberi könyörgés.

A Galleriába való bevonulás, és néhány perc beszélgetés után a császár jelt adott, a zene megszólalt, az uralkodópár pedig megnyitotta a bált. Gisela főhercegnőt először Lipót bajor herceg kérte fel, azután a porosz trónörökös, néhány osztrák főnemes, végül

Grünne gróffal, a császár szárnysegédjével is táncolt! Mindenki, aki felkérte; illetve csak majdnem mindenki, mert a magyar vendégeket visszautasította. Erzsébet ezt szóvá akarta tenni a lányának, végül úgy döntött, inkább hallgat. Végére is a császár születésnapja mellett a lánya első bálja volt. Most még gondtalanul szórakozhatott, még megválogathatta kivel táncol és kivel nem. Ha férjhez megy, már nem lehet ennyire felhőtlen és felelőtlen.

Az ablakból, kifelé lógó lábakkal Rudolf és Maria-Luisa éppen arról beszéltek, hogy hogyan tudnának észrevétlenek maradni, ha lemennének a bálba. No persze, nem mennének be, csak az ajtó mögül figyelnék az eseményeket. A trónörökös terve ugyanis ez volt.

– Szerintem ez nem jó ötlet Rudolf! – szólalt meg hosszú csend után Maria.

– Mi? – kapta fel a trónörökös is fejét. Gondolataiból zavarta fel unokahúga. – Ja, a látogatásra gondolsz? A báli látogatásra?

– Igen... mi lesz, ha valaki meglát? Őfelsége nagyon hamar tudomást szerezne erről, és mérges lenne! Hiszen te mondtad... megkért téged, hogy maradj távol a ma estétől. Gondolkozz józanul Rudolf!

– Na de... nem tudom Maria. Szeretném megnézni, mi folyik odalent – mondta és rámosolygott unokahúgára. A lány, bár csupán rokoni szemmél nézett a trónörökösre, ettől a mosolytól kicsúszott a lába alól a talaj. Mindig. Még jó, hogy most ült éppen. Volt már rá példa, hogy szemben álltak egymással, és Marianak le kellett ülnie, ha nem akart összeesni, mikor Rudolf megvillantotta bájos mosolyát.

– Mama, amikor elengedett ide, néhány hónappal ez előtt azt gondolhatta, hogy jó kezekben leszek. Aztán megismerkedtem veled, és tessék! Ugyanolyan rosszba viszel, mint...

– Nem viszlek én rosszba. Nem volna kötelező itt ülnöd velem az ablakon kilógatott lábakkal, de megteszed. És miért? – Rudolf kérdően nézett Mariara, aki ebből túl sokat nem láthatott, lévén, hogy sötét volt.

– Nem tudom, miért.

– Mert a szíved mélyén te is utálod ezt a fegyelmet, ami itt van. Ahogyan én is. Mi ketten... mi rokonlelkek vagyunk húgom, ha erre még nem jöttél volna rá! – Rudolf megfogta unokahúga kezét. –

Egyébként pedig... vigyázz mit mondasz, mert ha rosszul viselkedsz, akkor lecsapatom a fejed!

– Nem teheted meg! – ellenkezett a lány.

– Hogyne tehetném! Császár leszek, és egy császár mindent megtehet! Nos... jössz?

– Megyek... úgy sincsen más választásom, mert ha ellentmondok neked, kivégeztetsz... – ment bele Maria is a játékba. Élvezte a Rudolffal való beszélgetéseket. Amilyen ellenszenves volt neki, még amikor nem is ismerte, olyan jó és életre szóló barátságot kötöttek az utóbbi néhány hét alatt. Már szinte félszavakból is értették egymást, és bár Rudolfot figyelmeztette Gisela, hogy vigyázzon ezzel a lánnyal, ő rá sem hederített...

A két gyerek néhány perccel később a kastély folyosóján, kézen fogva szaladt végig, le egészen a bálteremig. Senki nem vette őket észre, így bátran, az egyik ajtó mögül, csodálhatták a szebbnél szebb ruhakölteményeket és a fess katonatiszteket. Szinte mindenki táncolt, aki nem, az beszédbe elegyedett ismerőseivel, szomszédjával. Jó szórakozás volt ez gyermeknek is, felnőttnek is. Mivel ketten egyszerre nem állhattak be az ajtóba, mert úgy egészen bizonyosan észrevették volna őket, hol egyikük, hol másikuk leskelődött. Ismerősöket kerestek, de néhány ismerős arcon kívül senkit sem fedeztek fel.

– Hol lehet a császárné? – kérdezte Maria.

– Anyámék ilyen korra már visszavonulnak. Meg, úgy nézem, Gisela is – ahogyan Rudolf kimondta nővére nevét, a háta mögött ismerős hangot hallott.

– Rudolf! Elmondanád, mi az ördögöt keresel itt? Éjnek évadján? – Gisela volt az. A két gyerek – Rudolf és Maria – cinkosan egymásra nézett. Maria szólalt meg előbb, de nem tudta elérni, hogy Gisela ránézzon. – Ha megbocsátasz Maria–Louisa, a testvéremet kérdeztem.

– Gisela! – szólt most közbe Rudolf. Az önérzetét sértette, ahogyan Gisela unokahúgához szólt. – Nem beszélhetsz így Mariával. Ő nem mondott igazat, az én ötletem volt, hogy idejöjjünk, kíváncsi voltam, hogyan zajlik egy bál.

– Mondhatom, ez aztán az illedelmes viselkedés. De mindegy. Épp eleget láttatok, menjetek vissza és feküdjete le – habár Gisela nem volt sokkal idősebb egyiküknél sem, ebben a pillanatban nem volt helye a vitának, így kénytelen–kelletlen elindultak lakosztályaik felé.

Jócskán elmúlt már éjfél, sőt, éjjel egy óra felé járt az idő, mikor Rudolf távozott unokahúgától, és aludni tért. Maria sokáig csak feküdt a selyemágyneművel bélelt takaró alatt, és gondolkozott, majd szépen lassan álomba merült.

Reggel, hamar felébredt, és csengetett Annának, hogy öltöztesse fel. Az udvarhölgy, amikor belépett, első dolga volt, hogy friss levegőt engedjen a szobába, kinyitotta a zöld zsalugátereket, és az ablakokat. Csak ezután hozta be a meleg vízzel teli fürdőedényt, Mariát átöltöztette fürdőruhájába és segédkezett neki a fürdésben. Éppen elkészült az öltözéssel – halványkék ruhát vett fel – és indult volna Rudolffhoz, hogy lemenjenek a kertbe sétálni, mikor kinyílt az ajtó. Gisela állt ott, egy méregzöld nappali ruhában. Maria meglepődött, hiszen három hónapja, mióta Ischlben lakott erre nem volt még példa, de pontosan tudta, hogy miért jött.

– Jó reggelt bárónő. Beszélhetnénk, kérem? – bár Gisela csak két évvel volt idősebb unokahúgánál, általában magázta őt.

– Hát persze. Épp Rudolffhoz indultam. Kísérjen el, és közben megbeszéljük.

– Nem. Inkább négyszemközt szeretném, ha lehet – Maria éppen erre a válaszra számított. Elküldte Annát, hogy kettesben maradhassanak a főhercegnővel. Már a megérkezése pillanatában sem volt neki túl szimpatikus, és ez az ellenszenv, azóta csak növekedett.

– Foglaljon helyet, Gisela – szólt Marie, és ő maga is leült egy karosszékre, a főhercegnő mellett. Sokáig egyikük sem szólt, végül Marie törte meg a csendet. – Nos? Megtudhatom jövetelének okát?

– A tegnap éjjel történekről szeretnék beszélni önnel.

– Ezt szinte gondoltam.

– Ne legyen ilyen pimasz! Még ha Rudolf azt is állítja, hogy mindez az ő ötlete volt, tudom, hogy önnek köszönheti eme viselkedést. Mielőtt betette a lábát ide, Rudolf hallgatott rám, de néhány hete kizárólag az ön befolyása alatt áll. Ön nagy hatással van a

testvéremre, akinek most egyetlen feladatra kellene felkészülni: az uralkodásra. Ön azonban eltereli a figyelmét. Éppen ezért arra kérem, hogy tartsa magát távol a testvéremtől – Gisela befejezte és reménykedve nézett Mariára. A lány hallgatott. El akarta hitetni Giselával, hogy gondolkozik azon, amit mondott, és unokatestvére el is hitte. – Tehát? Mi a válasza?

– Ön szerint hogyan tarthatnám magamtól távol Rudolfot, mikor egy házban élünk?

– Először is, bár nem tudom megfigyelte-e, de ez a ház közel ötszáz lakosztállyal rendelkezik és akkor még nem számoltam hozzá a személyzeti részeket. Schönbrunn és a Hofburg pedig még ennél is nagyobb, majd meglátja! Egy ekkora házban igazán nem nehéz a távolságtartás. Ha pedig mégis találkoznának, meg is mondhatja neki, hogy nem ér rá vele foglalkozni. Így talán Rudolf észhez tér, és nem tudja befolyásolni egy ilyen ember, mint ön.

– *Mint én?* – kérdezett vissza Mária. – Miért gondolja, hogy én vagyok az, akitől távol kell tartania Rudolfot? Miért hiszi azt, hogy én nem akarok neki jót, és egyáltalán miért gyűlöl engem ennyire?

– Nem gyűlölöm. Ha gyűlölném, nem mondhatnám magamat kereszténynek, viszont meggyőződése, hogy Ön Maria, rossz irányba tereli őt. Ne kérdezze, miért gondolom így, nem tudom, egyszerűen csak érzem. Hagyja őt békén, kérem – Maria igencsak meglepődött Gisela iménti kijelentésén, és türtőztetnie kellett magát, hogy ne fakadjon ki. Végül, mikor megszólalt, csak remélni merte, hogy hangja nem árulja el őt.

– Ebből elég! Eleget hallgattam. Távozzon, kérem – mutatott az ajtó felé Maria, és hogy mondandójának nyomatékokot adjon, felállt.

– Addig nem, amíg nem ígéri meg...

– Nincsen mit megígérnem. Rudolf vár!

Gisela rossz előérzete ezzel csak még jobban fokozódott. Tudta, ha nagymamája fülébe jut ez a beszélgetés meg fogja büntetni őt, de félt, hogy Maria miatt valami végzetes történhet. Túl gyorsan tört be az életükbe, és ő a nyugodt méltóságot szerette.

1871. augusztus, Reims, Franciaország

Mielőtt Mary-Jane ismét munkába állt volna a bajor hercegnél, meglátogatta Victoriát. Gyönyörű kislány volt, szerencsére nem hasonlított az apjára; szépen fejlődött, a nevelői csupa jót mondtak róla, és biztatták Mary-Jane-t, hogy ha ilyen okos a kislány, amint az most látszani engedtetik, akkor nem egészen két év múlva egészen biztosan elkezdheti a tanulást a katolikus internátusban. Az elemi iskola a kolostor épületében működött, természetesen csak lányosztályokkal. Fiúk is tanulhattak ott, de ők egy teljesen más részében az iskolának, így még a látszatát is elkerülve annak, hogy a férfinemű gyermekek vagy oktatók nőneműekkel találkozhatnak.

Mary-Jane ez úttal is rettenetesnek találta a gondolatot, hogy unokahúgát ide beadta, de még mindig jobbnak találta ezt a megoldást, mint hogy apjára bízza a kislányt! És úgy tűnt, hogy bármilyen ridegek a kolostorban, Victoria szeret ott élni. Igaz azonban, hogy szegény gyermek más életet nem is ismer!

Abban a néhány napban, mit Mary-Jane Reims-ben töltött, próbált minél több időt unokahúgával lenni... egy közeli szállodában szállt meg, ahonnan már reggel a kolostorba ment, kivette Victoriát és csak estére vitte vissza.

Egyik este, mikor a szállodába visszaérve a szobakulcsát kérte, Monsieaur Henry – aki mindig olyan kedves és előzékeny volt vele – kulcs mellé egy levelet is átnyújtott. Egy pillantást vetett a borítékra, és felmérte, hogy nem ismeri ezt a kézírást. Valaki olyantól jött, aki nagy valószínűség szerint a városban tartózkodott, mert bélyeg nem volt a címzés mellett. A feladó Timothy Aspen volt.

– Egy úr hozta önnek, kérte, hogy még ma olvassa el a levelet, holnap tíz óra körül pedig felkeresi önt. Azt mondta, itt fogja várni a kávézóban. Ha szép idő lesz, a teraszon.

Az asszonynak fogalma sem volt arról ki lehet ez az ember, senkinek nem mondta meg, hogy hova megy. Kissé megijedt a ténytől, hogy valaki figyelheti őt...

A szobája a szálló első emeletén volt, mikor kabátját felakasztotta, felbontotta a levelet, hátha megtudja ki ez a rejtélyes ember, de nem lett tőle okosabb. A borítékban csak egy sebtében megírt sort talált, melyben arra kéri őt, hogy holnap reggel kilenckor találkozzanak a szálló halljában.

– *Fontos dolgról lenne szó az Ön és gyámleánya érdekében...* – írta a levélben az idegen. A kézírásból kitűnt, hogy fiatalember lehet, de másra nem jött rá. Az pedig egyenesen nyugtalansággal töltötte el, hogy tud Victoriáról. Ezek szerint olyan valaki lehet, aki kapcsolatban állt Harvey-val. Esetleg most is Jacob küldte ide?! Mégis megtudta, hogy hol van a gyerek? – Mary-Jane fejében cikáztak a gondolatok, de nem tudott megfelelő magyarázatot találni eme rejtélyes férfira...

Másnap, már kora hajnalban felkelt, és elkészült a reggeli találkozóhoz. Szobájába kérette reggelijét, de igazán nem volt éhes. Nagy nehezen evett meg egy főtt tojást hozzá sajtot és egy szelet kalácsot; megitta a tejszínnel elkészített teáját és várakozott. Az idő, mintha ólomlábakon járna! Nem volt nyugodt, egészen addig nem is lehetett az, amíg meg nem tudja ki ez a férfi, hogy kerül ide, és mit tud Victoriáról! A levelet számtalanszor elolvasta tegnap óta, de többet – akárhányszor is vette kezébe – nem tudott meg belőle. A férfi, aki írta nyilván többet tud Mary-Jane-ről, és ez bosszantotta őt. Mikor végzett az evéssel, az évszagnak megfelelően világos volt már, felöltözött, megfésülte a haját, elhúzta sötétítő függönyét, kitartha az ajtót, mely a teraszra nyílt, és kiment, hogy friss levegőt szívjon, és feltöltődhessen energiával a mai napra. Az ismeretlen férfival való találkozás után úgy tervezte, sétál egyet Reims-ben, és csak a kora délutáni órákban látogatja meg unokahúgát. Pontosan tíz órakor ment le a szálloda bejáratához. A szálloda portásától megkérdezte, hogy megérkezett-e a vendége.

– Igen. Épp az előbb érkezett! Ott ül, látja, világosszürke felöltőben! Előtte a kesztyűje az asztalon – mutatott a férfi az ismeretlen felé. Mary-Jane ránézett, tekintetük találkozott. Aspen alig észrevetően megemelkedett és meghajolt, köszöntve így az asszonyt.

Fekete haja és kék szeme nagyon vonzó férfivá tette. Talán húszas évei végén járhatott, sportos alkata egyértelműen arra szolgált bizonyítékkal, hogy nem szegény családból származik.

– Köszönöm – szólt Mary-Jane, és elindult Timothy felé. A szálló kávézójában kis körasztaloknál foglaltak helyet a vendégek, kávé, frissítőt, esetleg süteményt ettek. – Azt hiszem, ön rám vár Uram! –

szólította meg Mary-Jane Timothy Aspent. A férfi felállt, illően meghajtotta magát újból, és kezet csókolt Mary-Jane-nek.

– Timothy Aspen... ha megengedi!

Az asszony leült, eligazította ruhája redőit, és néhány percig szótlánul ültek egymás mellett. Aspen csak nézte őt, és nem akarta elhinni, hogy valaki ennyire hasonlítson Amandára. Tudta, hogy testvérek, mégis... a hasonlóság elképesztő. Mintha csak a szerelme nézne rá néhány tíz évvel idősebb arcból.

Mary-Jane arra várt, hogy a férfi elmondja látogatása okát, Timothy pedig a gondolatait akarta összeszedni, mielőtt belekezd történetébe. Jó néhányszor végig gondolta ezt a jelenetet, párbeszédet gyártott, hogy mit fog mondani neki, és arra majd milyen választ kap, de most, hogy itt volt, szemközt vele, egy hang sem jött ki a torkán. – Esetleg egy frissítőt szabad kérnem önnek? – kérdezte, mikor a főúr megállt asztaluk mellett.

– Egy citromos vizet kérek – szólalt meg Mary-Jane.

– Én pedig egy kávét, feketén, köszönöm.

A főúr elment, Mary-Jane pedig utána nézett, majd visszafordult az ismeretlen férfihoz. – Nos? Megtudhatom, mi szél hozta erre? Hogy kicsoda ön? Honnan tud rólam és Victoriáról? Jacob Harvey küldte tán?

Aspen egy félmosollyal nyugtázta Mary-Jane feltevéseit.

– Nem, ne aggódjon, nem Jacob Harvey küldött – Timothy ezzel megtudta, fogalma sincsen az asszonynak ki ő és miért jött. – Valószínűleg megátkozna a napot is, amikor Anglia földjére betettem a lábam.

– Akkor? Beavatna, kérem? Nincsen nekem arra időm, hogy egész nap itt üldögéljek!

– Hogyne! Hosszú történet lesz, de szívesen elmondom, mert szép emlékeket ébreszt bennem.

– Kíváncsian várom... – Mary-Jane önkéntelenül hátradőlt a székben és úgy figyelt a férfira. Arra azonban, amit hallott, nem volt felkészülve.

Időközben kihozták a citromos vizet és a kávét, amit rendeltek.

2. fejezet

1866. szeptember, London, Anglia

– Azon az őszön – kezdte Timothy a történetét – öt évvel ez előtt szép késő nyári időnk volt. Abban az évben végeztem el a Gazdasági Egyetemet New Yorkban, és apámtól egy év európai utazást kaptam ajándékba. Minthogy addig nem jártam még Amerikán kívül sehol, nagy várakozással néztem az út elébe. A hajó, amivel átszeltem az óceánt New York kikötőjéből indult 1866. augusztus közepén. Emlékszem, hogy milyen tikkasztó, meleg nyári nap volt, aki tehette behúzódott a házába, a kikötő, mégis tele volt emberekkel! Volt, aki utazott, volt, aki csak nézelődött, dolgoztak a rakodómunkások, az utolsó simításokat végezték a hajó fedélzetén, mielőtt az elindult volna. Mikor kocsi megérkezett velünk, épp akkor szólalt meg a hajókürt, hogy felszólítsa az utasokat az indulásra. Búcsút vettem anyámtól, apámtól és testvéreimtől, és felsétáltam a hajópallón, be az úszószálloda gyomrába. Telve voltam kalandvágygal, és az sem érdekelt, hogy egy évig nem láthatom a családomat. Vágytam ezt az utazást, ezért tanultam, és most, hogy elérkezett a napja, teljesen felkészülten indultam el az ősi föld, Anglia felé, ahonnan ükapám gyermekként eljött. Látni akartam azokat a falvakat, városokat melyről oly sok történetet hallottam! Az útitervem úgy szólt, hogy bejárom Angliát, Franciaországot, és Itáliát, de a sors másképpen akarta. Délben indult el a hajó New Yorkból, és első állomása öt nap múlva az írországi Queenstown volt. Innen Cherbourgba, majd a végállomásra Southamptonba értünk. Amikor az ükapám földjére léptem, higgye el asszonyom, amit akkor éreztem, kívánom mindenkinek, hogy átélhesse. A mesék, a történetek, amiket anyám mesélt nekünk, amikor gyereke voltunk, egyszerre valósággá váltak. A kikötőből az első utam Londonba vezetett, ahol terveim szerint csak néhány hetet volt szándékomban eltölteni. Tervezett indulásom előtt néhány nappal ellátogattam Hollowaybe, ahol éltek még rokonaink. A kisvárosban, várakozásommal

ellentétben, hatalmas társasági életre találtam. Egyik esemény a másikat követte, legyen szó teadélutánról, vagy estélyről. Elvarázsolt a hangulat ezért úgy döntöttem, hogy néhány nappal tovább időzöm ott. Egyik este, egészen pontosan októbert írtuk már, egy barátom hívott, hogy tartsak vele, ő ugyanis hivatalos volt Jacob Harvey-hoz. Fogalmam sem volt róla ki ő, honnan is lett volna, ezért sebtében megkértem a barátomat, mondjon róla néhány szót. Míg a Harvey-birtokra értünk barátom mindent elmesélt. Ő azonban egy szót sem ejtett arról, hogy Jacob nős. Éppen ezért eshetett úgy, hogy Mrs. Harvey-val való első találkozásom elég furcsán alakult. Amanda... Mrs. Harvey az uradalom birtokán sétált, mikor megpillantottam a kertben. Faképnél hagytam barátomat, és az ismeretlen fiatal nő után eredtem. Sötét volt, én mégis megcsodálhattam pompás alakját, melyet a viselt estélyi ruha még jobban kiemelt. Ugyan nem lettünk egymásnak hivatalosan bemutatva, de vettem magamnak a bátorságot és megkérdeztem tőle a nevét. Nem vette zokon, bemutatkozott, de nem Mrs. Jacob Harvey-ként, hanem leánykori nevén.

– Amanda King – mondta, és pukedlizett, én pedig meghajoltam. Talán egy órát is sétáltunk a kertben, mikor a barátom bukkant fel, és az ő szavai világosítottak fel ennek a lánynak a valódi kilétéről. Akkorra azonban már késő lett! Menthetetlenül belészerettem. Amanda elnézést kért, amiért félrevezetett, de éreztem, nem véletlenül tette. Az elsőt több találkozás követte, hol véletlenül találkoztunk, amikor bement Londonba, hol pedig én intéztem úgy a dolgokat, hogy találkozhassak vele. Nagyon sokat beszélgettünk és éreztem, hogy nincsen senkije, akire igazán számíthatna. A férjére nem, mert bár szerette a maga módján, mégis elhanyagolta, és amit a család tudott az csak színjáték volt. Ezt ő maga mondta. Az anyaságba menekült volna a boldogtalanság elől; de nem adatott meg neki. Ezt önnek sose merte volna bevallani, hiszen tudta hogyan viseltetik Jacob iránt. Idővel nagyon fontosak lettek ezek a találkozások, és Amanda, úgy ahogyan én is, erre tettük fel a napjainkat, mígnem egy napon el kellett hagynom. Feltétlenül tovább kellett utaznom, nem halogathattam már az indulást. Nem akartam magára hagyni őt, de tudtam, ha tovább ott maradok, végzetes dolgok történhetnek. Többször felajánlottam neki, hogy jöjjön velem, de nem merte vállalni a kockázatot. Nem mert elvált asszony lenni. Így maradt. Elhagytam őt, elutaztam Franciaországba, és körbejártam Itáliát, sok szépet láttam, de nagyon

vágytam vissza Amanda mellé. Közben azonban telt az idő, és az egy év, amit apámtól kaptam, a végét járta. Két választásom maradt: vagy visszamegyek Amerikába és búcsú nélkül hagyom itt a legbájosabb teremtet, akit valaha láttam, és boldogtalanná teszem őt is és magamat is egy életre, vagy visszatérek hozzá Hollowayba vállalva ezzel azt, hogy talán soha nem hagyom el őt többé. Mint ahogyan azt sejti már, a második lehetőséggel éltem. 1867 nyarán érkeztem vissza Londonba, és már másnap megírtam Amandának, hogy szeretem. Megírtam neki, hogy amennyiben nem viszonozza érzelmeimet, nem keresem többé, és megkértem, hogy ha ez így van, ne is írjon választ. Épp lemondtam róla, és már az Amerikába való visszatérésen gondolkoztam, mikor levél érkezett Hollowayból. Amanda küldte. Tessék, itt a levél, a mai napig őrzöm – Mary-Jane átvette a levélpapírt. Ahogy mind közelebb emelte arcához, úgy érezte, hogy a papírnak illata van. Nem tetszett neki, hiszen – bár a levelet még nem olvasta – de az illatos papír már önmagában is egyfajta felajánlkozás.

„Lángra lobbantottál!

Hiába óvtam magam annyira tőled; hisz oly távoli voltál, mint egy halott.

Hiába tagadtam meg szívem heteken át, hiába próbáltam okos lenni... Hiába volt minden!

Rést hagytam a fénynek, mi apró sugárban szitálta melegét jégbe vert szívemre; és sötét pilláim kinyíltak, s vágytam, követeltem minden apró rezdülésed csodáját, minden szavad, pillantásod olajcseppjét, melyek táplálták e kicsiny lángot.

Átestem a ponton, ahonnan nincsen visszaút.

Mindketten átestünk rajta. Megérte, ugye Életem?”

A levél elolvasása után Mary-Jane-ben egy világ dőlt össze... illet írjon az ő húga? Számára elképzelhetetlen volt, főleg, hogy nem a férjének, hanem egy idegen férfinak! Timothy azonban folytatta:

– Miután elolvastam a levelet, abban a pillanatban elindultam volna Hollowaybe, de ahogy kinyitottam a szállodai szobám ajtaját, ő állt ott. Úgy állt ott, mint valami nimfa, és bár nem szólt egy szót sem, zárt ajkaival is mintha azt mondta volna, szeressem. Akkor értettem meg igazán mit érzek Amanda iránt. Megkértem az apámat, adjon még néhány hónapot, és akkor talán egy feleséggel együtt térek haza,

de sajnos nem így történt. Soha–soha addig olyan szerelmet nem éreztem, mint vele, még ha tudtuk is, nem teljesedhet be hivatalos formában a szerelmünk. Azt azonban nem gondoltam, hogy ennyire rövidre szabott lesz. Karácsony előtt szakított velem. Éppen Londonban sétáltunk kéz a kézben, viccelődtünk, nevetgélünk, majd egyszerre csak komorrá vált. Faggattam, hogy mi történt, de ő csak nem válaszolt. Nem sejtettem mit akar mondani... de azt, hogy akar valamit, számomra teljesen világos lett! Amikor a Temze partjára értünk, felém fordult és azt mondta gyermeket vár, de nem szeretné, ha emiatt én Angliában maradnék, és nem szeretné, hogy a pályafutásom – ami még el sem indult – derékba törne. Azt mondta: – *Te Amerikában vagy otthon, én pedig itt. Nem tudnám elhagyni Angliát, Jacobot és Mary-Jane-t, és tőled sem kívánhatom, ezt. Más világban nőttünk fel, te nem értheted ezt, én pedig nem értem azt. Nem is akarom. Én itt vagyok otthon. Itt van mindenkim, akit szeretek* – sokkoltak Amanda szavai. Nem tudtam és nem is akartam megérteni miért teszi ezt, csupán az volt számomra világos, hogy elküld.

– *Kivéve engem. Én szeretlek Amanda, és nem akarlak elhagyni.*

– *Tudom, de sajnos, muszáj lesz! A szerelmünknek úgy tűnik, nem kedvez az idő. Talán ha egy más korban élnénk, vagy lenne bennem annyi bátorság, hogy itt hagyjam Jacobot.*

– *A gyermekünk? Hogy fogsz a férjed szemébe nézni?*

– *Jacob szeret engem.*

– *Ennyire?*

– *Ez nem a Te gondod már... Te hamarosan visszautazol New Yorkba, találsz magadnak egy fiatal amerikai lányt, és hamarabb elfelejtesz, mint gondolnád.*

– *Ez nem így lesz! Tudom, érzem, hogy nem.*

– *A férjemet bíz rád. Egyébként régen tudja már, hogy szerelmes lettem egy másik férfiba, és tud a gyerekekről is, akit várok, és elfogadja. Ő egy végtelenül jó ember, ezért is nem hagyhatom el őt! Most pedig, kérlek szépen, vigyél vissza Hollowayba, haza szeretnék menni, és kérlek, hogy ne jelentkezz többé. Talán egyszer az életben még találkozunk. Talán...*

– Bár nagyon fájtak a szavak, nem tehettem mást, mint engedelmeskedni neki. Megígértem, hogy amint lehet, visszautazom Amerikába, és megígértem, hogy nem keresem őt többé. Még valamit

ígértem, ezt azonban nem tudtam betartani: nem nősültem meg az óta sem.

Az utazásra néhány hónapot várnom kellett, hiszen a tél miatt, nem közlekedtek hajók. Az első hajó csak április végén indult. Néha elmentem a holloway-i birtokhoz, hátha látom őt, még ha nem is beszélhetek vele, de semmi. Amanda King eltűnt az életemből. Én csak bolyongtam London utcáin, nem találtam a helyem, és vártam, hogy teljen az idő, hogy minél előbb visszatérhessek Amerikába. Anglia nekem Amandával volt teljes, nélküle már semmi szépet láttam ott. Szeptemberben levelet kaptam Angliából, a barátom küldte, akit megbíztam, hogy kísérje figyelemmel Amanda életének alakulását. Két levél érkezett egymástól néhány napnyi eltérésre. Az egyikben jó hír állt: megszületett a kislányom, Victoria. A másik levél pedig Amanda halálát hozta el. Ennek három éve, és én az óta keresem az alkalmat, hogy beszélhessek magával. Nem sajnáltam sem időt, sem pénzt, hogy felkutassam.

– Az óta, hogy tudom meghalt életem szerelme, nem találok a helyem a világban, és úgy érzem, nem lehet teljes az életem a nélkül, hogy ne láthatnám a kislányomat. Kérem, engedélyezzen vele... csak néhány napot, mielőtt visszautazom Amerikába. A lányomról van szó! Amanda is biztosan ezt szeretné...

Amikor Timothy befejezte a történetet, hosszú csend következett. Mary-Jane sok mindenre számított, de erre nem, most pedig adva volt a feladat, hogy feldolgozza a hallottakat.

– Nem tudom, mit mondhatnék erre. Meglepett, amit hallottam. Tudja... soha nem gondoltam volna Amyről, hogy csalfa! Mint ahogyan Jacob Harveyről sem feltételeztem, hogy elfogadná más gyermekét. Úgy vélem mindkettőjüket rosszul ítélt meg.

– Amanda szerelmes lett, és ezért nem szabad haragudni rá.

– Felrúgta a házasság szentségét, és olyan férfi miatt, aki még csak nem is angol, és aki elhagyta őt és a gyermekét!

– Nem tehettem mást...

– Ugyan már! Ez csak üres beszéd. Védekezés! Ha igazán szerette volna őt, nem hagyja el, hanem harcol érte...

– Nem tehettem mást! Szerettük egymást, de Amy nem akart Amerikába jönni, nem akarta elhagyni az angol földet... a férjét. Ő volt az,

aki elhagyott!

– Hogy mondhat ilyet a húgomról, aki meghalt, és aki már nincsen itt, hogy védekezzen?

– Sajnálom, ha fáj az igazság, de nem mondhatok mást. Most azonban asszonyom, kérem, mondja meg, hol találom a lányomat.

– Mit akar Victoriával? – Mary-Jane kényelmetlenül kezdte magát érezni, mert számításával ellentétben ez nem olyan férfi volt, aki egykönnyen lemond a gyermekéről. Tartott attól, hogy követni fogja, és megkeseríti az életét... – Kérdeznék még valamit... Miért most kereste meg? Miért nem jelentkezett akkor, amikor tudomást szerzett arról, hogy megszületett a gyermek?

– Félttem. És... előbb egy olyan életet akartam teremteni, amelyre bizton rábízhatom magamat és a lányomat.

– Újra megkérdem: mit akar a gyermekkel?

– Látni szeretném őt.

– Aha. Jól van, lássa! Beleegyezem. Jöjjön vissza délután ide a szállóba. Mondjuk négy órára. Akkor megyek be az iskolába. Velem jöhet!

– Ha nem haragszik asszonyom, egyedül mennék. Adja meg a címet, kérem!

– Szó sem lehet róla! Legalábbis egyelőre. Victoria nem ismeri Önt, ahogy az iskolában sem tudnak Önről. Vagy együtt megyünk, vagy nem megy oda.

– Rendben van. Menjünk! Mutasson meg mindent, kérem, és ha egy kicsit megismerkedtünk Vickyvel, egyedül szeretném látogatni.

– Azt majd még meglátjuk! – az asszony tudta, hogy ellenséges volt az amerikaival, talán túlzottan is az, és igazán maga sem tudta miért, hiszen voltaképpen szimpatikus volt neki a férfi. Féltette a kislányt ettől a férfitől. Nem szerette, hogy megjelent, de nem tudta megfogalmazni magának sem, hogy miért. Mikor felért a szobába, azonnal az ablakhoz lépett, de Timothy Aspen addigra már eltűnt a sarkon.

3. fejezet

1871 év vége, Bécs, Ausztria

A schönbrunni és ischli nyár gyorsan elszállt. Mindig ez történik, amikor szabadon lehetne játszani, kööttségektől mentesen. A gyerekeknek, Rudolfnak, Giselának, és Márianak is, vissza kellett térnie a tanulószoba magányába, és poros könyvek közé temetkezni.

Gisela utolsó évét kezdte Bécsben, alig háromnegyed év múlva elutazik Münchenbe, hogy férjhez menjen unokatestvéréhez, Lipót bajorországi herceghez. Egyelőre nem volt szerelmes, de nagymamája azt mondta, hogy szerelemre nem lehet építeni egy házasságot, mert a szerelem múlandó. Ő pedig, mint mindig, elhitte, sőt feltétel nélkül elfogadta. Csupán öccse, Rudolf miatt fájt a feje, nem szívesen hagyta magára Bécsben, hiszen még annyira kisfiú, nem neki való ez az élet! Arról nem szólva, hogy itt van ez a lány, az unokahúguk... nagyon nem szíveli őt! Rudolf teljesen a befolyása alá került, és érzi, hogy még nagyon sok rosszat hozhat neki! Mária nem hallgatott rá, továbbra is bensőséges baráti szálak fűzték Rudolffhoz, olyannyira, hogy szeptemberben, mikor Mária elutazott Salzburgba, egy leánynevelő intézetbe, Rudolf napokig szomorú volt tőle.

De mindezt hiába mondta el nagymamájának, az idős asszony, megannyi élettapasztalattal a háta mögött, nem hitte, hogy komoly veszélyt jelentene egy kislány, aki túlságosan is hasonlít a császárné fiatalkori énjére.

– Figyelje meg nagymama, ez a lány még sok veszélyt hozhat a családunkra! – mondta egyszer, de a főhercegnő csak legyintett.

– Megijesztesz, ha így beszélsz! Nyugodj meg Gisela, Rudolf okos fiú, semmi baj nem lesz! És most elég! Menj a parkba. Szép, meleg idő van, süt a nap! Játsszál a testvéreddel. Gyerünk, vacsoráig nem szeretnélek a kastélyban látni!

Gisela egy kicsit jobb belátásra akarta téríteni Rudolfot, megpróbálta felhívni a figyelmét bizonyos dolgokra Mariával kapcsolatban, de már túl késő volt: a trónörökös túlságosan is unokahúga befolyása alá került. Gisela észrevette, ahányszor rosszat mondott unokahúgukról, Rudolf annyiszor vette őt védelmébe, így egy idő után feladta. Azután, már csak imádkozott, hogy nehogy baj történjen egyszer. Remélte, hogy a tanulás majd eltereli gondolatait, ám Mária nem hagyta, hogy így legyen. Heti rendszerességgel küldött a trónörökösnek levelet Salzburgból, amiben leírta, mennyire unalmasak ott a lányok, és a tanuláson kívül nem történik semmi se. A levélírásban persze sokkal több volt a kérkedés a társai felé, mint a valós beszámoló Rudolfnak.

Mária Salzburgban kezdte magát Marie-nak hívatni, aztán szépen lassan maga is elhitte, és néhány hónap eltetével már úgy használta ezt a nevet, mintha szüleitől kapta volna. Azzal nyugtatta magát, hogy ez voltaképpen ugyanaz a név, csak sokkal szebb így franciásan ejtve-írva, mint németül.

Rudolfnak is hiányzott a lány. Mióta elment, a fiú nem találta igazán a helyét, próbálta magát elfoglalni tanulással, olvasással vagy a nővérével múlatta az időt, esetleg a nagymamáját látogatta meg, de mindez csak ideig-óráig feledtette vele Máriát. Hetente levelet írt húgának. Leírta, hogy mik történtek vele, és minden levelének a végére odaírta, hogy a hiányérzet, melyre a lány is panaszkodott, kölcsönös.

Az intézetben Máriát nagy tisztelet övezte, hiszen pontosan tudták milyen családból származik, és érezhetően az igazgató is kivételt tett vele. A tanulással különösebb gondja nem akadt, mindig szorgalmas volt, ha tanulásról esett szó; franciául, angolul, és olaszul is beszélt, és jó nyelvérzékének hála, a német nyelvtannal sem voltak nehézségei. Csupán a számtan és a mértan voltak azok, melyek kifogtak rajta. Nem akaródzott megnyílni a feje a számok logikus világa előtt. E két tárgyból a tanulási időn túl még órákat gyakorolt, melynek meg is lett az eredménye: karácsonyi bizonyítványában csak számtanból kapott kettést. Minden más tantárgyból jelesre vizsgázott.

1871. december 10-én boldogan lépett ki a salzburgi iskola kapuján, barátnőjével. A kapuban elbúcsúztak, megbeszélték, hogy a szünidő